

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สำนักพิมพ์บรรณกิจ

พล, นิกร, กิมหงวน

หลวงปู่เต่า

ป. อินทรปาลิต

หนังสือพิมพ์รายวันฉบับหนึ่ง ได้ลงข่าวประหลาดมหัศจรรย์ว่า ที่วัดบ้านไร่ แห่งอำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี มีเต่าตัวหนึ่งสามารถรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกชนิดได้ด้วย น้ำมันตัวพิเศษซึ่งเต่าตัวนั้นได้ทำขึ้นเอง หนังสือพิมพ์ได้เสนอรายละเอียดของเรื่องนี้ให้ประชาชนทราบ พร้อมด้วยภาพถ่ายของเต่า และบริเวณวัดซึ่งประชาชนชาวสุพรรณบุรี และชาวจังหวัดใกล้เคียง ไปขอน้ำมันตัวพิเศษจากเต่าตัวนั้นอย่างมีด้ามขวาน

คนง่อยเปลี้ยเสีขา เป็นอัมพาต เป็นไข้ทุกชนิด และโรคทุกชนิด เมื่อได้กิน น้ำมันของเต่าเข้าไปแล้วภายในระยะเวลาไม่เกิน 3 วัน ก็จะหายเป็นปกติ ข่าวนี้แพร่สะพัดไปทั่วสุพรรณบุรีอย่างรวดเร็ว ผู้ที่ป่วยไข้ต่างหลั่งไหลไปสู่วัดบ้านไร่ เพื่อขอน้ำมันตัวมาอาบกินรักษาตัวของตน

คุณหญิงวาดสนใจกับข่าวของหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นมาก ท่านพยายามอ่านซ้ำ ๆ ซาก ๆ หลายเที่ยว และพิจารณาคุณภาพสถานที่ และเหตุการณ์ของที่มาแห่งข่าวในที่สุดท่านก็ต้องการทราบข้อเท็จจริง จึงใช้ให้เจ้าแก้วเดินทางไปสุพรรณบุรี

“อ้ายแก้ว เอ็งไปพิสูจน์ความจริงในเรื่องเต่าวิเศษตัวนี้โดยเร็ว ลงเรือท่าเดียนตอนบ่ายวันนี้มุ่งตรงไปสามชุก เอากล้องถ่ายรูปไปด้วย พยายามถ่ายภาพมาประกอบเพื่อให้ข้าเชื่อเถิดว่า เอ็งไปวัดบ้านไร่มาจริง ๆ เอ้า – เอาเงินไป 20 บาท รีบเตรียมตัวไปเดี๋ยวนี้”

เจ้าแก้วหัวเราะชอบใจ

“รับประทาน ค่าฟิล์มถ่ายรูปก็ 10 บาทแล้วขอรับ ค่าเรือไปมา และค่ารับประทานของผมหัก”

คุณหญิงวาดนั่งคิดแล้วส่งเงินให้เจ้าแก้วอีก 10 บาท

“เอ้า – เอาไปอีก 10 บาท ขาดเหลืออย่างไร เอ็งจ่ายตรองไปก่อน ต้องให้ได้เรื่องนะโว้ย ถ้าเต่าตัวนี้เป็นเต่าวิเศษสมจริงดังข่าวในหนังสือพิมพ์นี้ ข้าจะไปสุพรรณเอง”

เจ้าแก้วรับคำสั่งแล้วก็เตรียมตัวเดินทางไปสุพรรณบุรีในวันนั้น เจ้าแก้วลงเรือไปในตอนบ่ายวันอังคาร พอวันเสาร์เจ้าแก้วก็กลับมาถึงกรุงเทพฯ ในตอนพลบค่ำ

“อ้อ มาแล้วหรืออ้ายเห้ว ว่าไง ได้เรื่องได้ราวมายังไงบ้างไหม” คุณหญิงวาดถาม
อย่างเป็นทางการเป็นการ ขณะที่ท่านกับคณะพรรค 4 สหาย กำลังรับประทานอาหารกันอยู่ในห้อง
รับประทานอาหาร

เจ้าเห้วทรุดตัวนั่งพับเพียบเรียบร้อย ข้างกระเป๋าดำเดินทางของเขา

“รับประทานข้าวในหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นเป็นความจริงขอรับ”

คราวนี้คณะพรรค 4 สหาย และท่านผู้ใหญ่ต่างพากันมองดูเจ้าเห้วเป็นตาเดียว ดร.
ดิเรกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“เล่าให้ข้าฟังซิเจ้าเห้ว” นายแพทย์หนุ่มพูดเสียงหัวเราะ “แต่ตัวนั้นเป็นแต่พิเศษ
จริง ๆ นะหรือ”

เจ้าเห้วพยักหน้า

“อ้อไรน์”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กำลังจะยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม พอได้ยินเจ้าเห้วพูดคำว่า “อ้อไรน์”
ท่านก็ยกแก้วน้ำยื่นสาดหน้าเจ้าเห้วทันที

“นี่แน่ะอ้อไรน์ ดิเรกมันเป็นเพื่อนเล่นของแกเระอะ ชักทะเลิ่งใหญ่แล้วอ้ายนี่”

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังขึ้นในห้องรับประทานอาหาร เจ้าเห้วถูกน้ำสาด
หน้าตาเปียกโชกไปหมด เขาทำตาปริบ ๆ นิ่งนิ่งเฉย แล้วก็ยิ้มแห้ง ๆ ยกมือไหว้ดร.ดิเรก

“รับประทาน ผมได้สืบสวนรายละเอียดทั้งเบื้องหน้าเบื้องหลังของแต่พิเศษตัวนี้
มาเรียบร้อยแล้วครับ ความคลี่คลายขยายตัวของแต่กำลังแพร่สะพัดไปทั่วส่วนภูมิภาคในภาคกลาง
และมีที่ท่าว่าจะลุกลามไปทางภาคใต้ และภาคเหนือ”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ถอนหายใจเฮือกใหญ่ และพูดชัดขึ้น

“พยายามใช้ภาษาง่าย ๆ ดีกว่าวะ”

เจ้าเห้วหัวเราะ

“รับประทานกระผมไปในฐานะผู้สื่อข่าวพิเศษของคุณหญิงนี้ครับ ก็ต้องรายงาน
ตามแบบนักข่าวที่ดี”

คุณหญิงวาดหัวเราะหึ ๆ

“หมายความว่าเอ็งเป็นเหยี่ยวข่าวของข้า”

เจ้าเห้วอมยิ้ม

“รับประทานแจ้งข่าวครับ ไม่ใช่เหยี่ยวข่าว”

เสียงหัวเราะของคณะพรรค 4 สหายดังขึ้นอีก เสียงหงวนพยักหน้ากับเจ้าเห้ว แล้ว
กล่าวถามถึงเรื่องแต่ซึ่งเขามีความสนใจอยู่บ้าง

“เล่าเรื่องหลวงพ่อดีทำให้ข้าฟังหน่อยเถอะวะ เต๋าคัวนี้เนาะเป็นเต๋ายังไง และที่เขาเรียกหลวงพ่อดีเนาะหมายความว่าแต่เดิมท่านเป็นพระแล้วกลายเป็นเต๋าคัวด้วยคำสาป หรือด้วยเวทมนต์คาถายังงั้นหรือ”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“หรือว่าเต๋าคัวนี้มีศรัทธาแก่กล้า ได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุสงฆ์ในพระพุทธศาสนา จนกระทั่งได้เป็นหลวงพ่อดี มีคนเคารพสักการบูชาท่าน”

คุณหญิงวาดหันมาค้อนนิกร

“มีอย่างไหนวะเต๋าคัวบวชเป็นพระ”

“ก็แล้วยังงั้นทำไมใคร ๆ เขาถึงเรียกว่าหลวงพ่อดีล่ะครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พูดเสริมขึ้น

“อย่าเพิ่งวิพากษ์วิจารณ์กันเลยพวกเรา ฟังเจ้าแห้วมันเล่าให้ฟังดีกว่า” แล้วท่านก็หันมาทางเจ้าแห้ว “เล่าให้พวกเราฟังซี”

เจ้าแห้วนั่งทรงตัวตรง แล้วเริ่มบรรยายเรื่องหลวงพ่อดี

“เต๋าคัวนี้เป็นเต๋าคัวที่มีลักษณะผิดแปลกกว่าเต๋าคัวทั้งหลายครับ ง่า – รับประทานผมก็เรียนไม่ถูกเหมือนกันว่าผิดกว่าเต๋าคัวธรรมดาอย่างไร แต่ถ้ารับประทานใครเห็นเข้าก็ต้องรู้ว่าไม่เหมือนเต๋าคัวธรรมดา ง่า – เป็นเต๋าคัวที่มีขนาดเท่าฝ่ามือกาง ๆ แหละครับ คือว่าไม่เล็กเกินไป และไม่ใหญ่เกินไป รับประทานตัวกว้างประมาณ 6 นิ้ว และยาว 7 นิ้ว ส่วนคอเวลาหดหัววัดไม่ได้ เพราะหายใจเข้าไปในกระดอง เวลายืดออกประมาณ 2 นิ้วครึ่ง”

ประไพกล่าวกับเพื่อนหญิงของหล่อนทันที

“นี่ – ผู้สืบข่าวมันต้องละเอียดถี่ถ้วนอย่างนี้”

เจ้าแห้วยิ้มแก้มแทบแตก

“รับประทาน ผมเป็นคนละเอียดถี่ถ้วนมานานแล้วละครับ รูปถ่ายเกี่ยวกับหลวงพ่อดีผมถ่ายมา 16 ภาพครับ แต่ยังไม่ได้อัปฟิล์ม รับประทานให้คุณหมออด และล้างเย็นก็คงได้ดูรูปหลวงพ่อดี และบริเวณวัด ตลอดจนการทำพิธีต่าง ๆ”

นั่นทากล่าวถามขึ้นอย่างเป็นทางการ

“ฉันอยากจะรู้ว่าเต๋าคัวนี้เนาะมีความเป็นมาอย่างไร”

ประภาพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงแผ่วเบา

“ตามข่าวในหนังสือพิมพ์ก็ว่า ชาวบ้านยืนยันว่าท่านเป็นพระภิกษุกลายเป็นเต๋าคัวใหม่จะนายแห้ว”

“รับประทานท่านเป็นเนรครับ ไม่ใช่เป็นพระ แต่เดิมท่านเป็นเนรแล้วกลายร่างเป็นเต๋าคัว ที่เขาเรียกท่านว่าหลวงพ่อดีก็เพราะเคารพนับถือท่าน ได้เห็นความศักดิ์สิทธิ์ และอภินิหารของท่าน”

คุณหญิงวาดลืมนดาโพลง

“ณรงกลายเป็นเต่า.....”

“ครับผม”

คุณหญิงวาดหน้าจ้อย ทำตาแดง ๆ เหมือนกับจะร้องไห้

“อนิจจังทุกขังเอ๋ย โธ – น่าสงสารเหลือเกิน ท่านคงจะแก้วิฆามาเกินไป กลายเป็นเต่าแล้วก็กลับคืนเป็นคนไม่ได้” แล้วคุณหญิงก็ร้องไห้ยกหลังมือขึ้นเช็ดน้ำตา

นवलออกกล่าวถามคุณหญิงวาดเบา ๆ

“คุณอากร้องไห้ทำไมคะ”

คุณหญิงวาดพูดพลาง ร้องไห้พลาง

“อาสงสารพ่อณรง โช้เอ๋ย อ้ายเรื่องเวทมนต์คาถานี้แหละ เล่นมันนักก็มักจะเข้า ตัว หลวงพ่อวัดกระบุงทะเลก็องค์หนึ่งแล้ว แก้ววิฆามาเกินไปเลยกลายเป็นจระเข้”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กลืนน้ำลายเอือกมองดูคุณหญิงของท่านแล้วกล่าวถาม

“หลวงพ่อวัดกระบุงทะเลที่ไหน”

“ทางเมืองพิจิตรอย่างไรล่ะคะ เหตุเกิดขึ้นเมื่อปีกลายนี้เอง หลวงพ่อท่านชื่อเคลิ้ม เป็นผู้เชี่ยวชาญในทางคาถาอาคม และวิปัสณาการ”

ประไพชักสนใจในเรื่องนี้

“แล้วยังไงคะ คุณอา”

คุณหญิงวาดหันมามองคุณหลานสะใภ้ของท่าน

“หลวงพ่อเคลิ้มท่านแปลงร่างเป็นเสือโคร่ง และจระเข้ได้ วันหนึ่งท่านชวน พระองค์หนึ่งซึ่งเป็นลูกศิษย์ของท่านลงที่ศาลาท่าน้ำ ท่านบอกพระรูปนั้นว่าท่านจะแปลงเป็น จระเข้ลงว่ายน้ำเล่น”

ดร.ดิเรกลืมนดาโพลง

“อ้อ เรื่องนี้ดีมากครับคุณอา ยังกะนิยายยูวชน”

คุณหญิงวาดชักฉิว

“ไม่ใช่นิยายโว้ย เรื่องจริง ชาวเมืองพิจิตรเขารู้ดี ถ้าแกไม่เชื่อขึ้นไปเที่ยวเมือง พิจิตรและแคววัดกระบุงทะเลถามพระที่วัดนั้นดูเถอะ ทุกคนจะเล่าเรื่องหลวงพ่อเคลิ้มให้แกฟัง เหมือนอย่างที่อาเล่านี้”

เสี่ยหงวนยกฝ่ามือผลักหน้านายแพทย์หนุ่มเบา ๆ

“อย่าเพิ่งขัดคอนะหมอ” แล้วเขาก็ยิ้มให้คุณหญิงวาด “แล้วยังไงครับ”

คุณหญิงวาดเล่าต่อไป

“หลวงพ่อบอกท่านส่งบาตรใส่น้ำมนต์ให้พระองค์นั้นแล้วสั่งไว้ว่า ถ้าหากท่าน กระโดดลงไปในน้ำแล้วให้คอยสังเกตดู เมื่อเห็นจระเข้โผล่ขึ้นมาหมายความว่าท่านแปลงร่างเป็น

จระเข้ ให้อ่านน้ำมนต์ในบาตรราดลงไปในตัวจระเข้ นั่นท่านก็จะกลายเป็นคนตามเดิม พระภิกษุถูกศิษย์ที่รับคำ” คุณหญิงหยุดเล่าเพียงชั่วขณะ เอื้อมมือหยิบหมากและพลูในพานบนโต๊ะใส่ปากเคี้ยว

“ว่า” ประโยคเสียงสั้น “เล่าต่อไปซิคะกำลังฟังสนุก ๆ”

“ประเดี๋ยวไว้ กินหมากเสียก่อนซิ นั่งเปรี้ยวปากอยู่ตั้งนานแล้ว”

เจ้าแห้วยกมือไหว้คุณหญิงวาดแล้วกล่าวว่า

“รับประทานให้ผมไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวอาบน้ำเสียก่อนได้ไหมครับ

รับประทานว่าเรื่องหลวงพ่ोजระเข้จะจบผมคงกลับมาทัน แฮะ แฮะ”

“อย่าเพิ่งไป ประเดี๋ยวก็จบแล้ว” แล้วท่านก็มองคุณพระพรค 4 สหายซึ่งทุกคนกำลังตั้งอกตั้งใจฟังท่าน เว้นแต่นิกรคนเดียวที่สนใจกับอาหารเย็นมากกว่าสิ่งอื่น ๆ ทั้ง ๆ ที่ใคร ๆ เขาก็อึ้งกันหมดแล้ว “หลวงพ่อมอบบาตรน้ำมนต์ให้พระลูกศิษย์ของท่านแล้วก็ลงไปใต้น้ำร้ายกาจาคำหายไปพระลูกศิษย์ยืนมองดูอาจารย์ของคนอยู่ในราว 10 นาที ก็เห็นจระเข้ตัวหนึ่งยาวประมาณสองวา โผล่ขึ้นมาที่บ้านใดศาลาน้ำ พระรูปนั้นตกใจลึมนึกว่าเป็นหลวงพ่อกลิมก็วิ่งหนีหกล้มบาตรหลุดจากมือแตกกระจาย เมื่อไม่มีน้ำมนต์คร่ำจระเข้หลวงพ่อกลิมก็ไม่อาจจะกลายร่างเป็นคนได้ ท่านลอยคออยู่ในน้ำตั้งครึ่งก่อนวัน พระสงฆ์องค์เจ้า และชาวบ้านแตกตื่นมาดูท่าน หลวงพ่ोजระเข้ร้องไห้ น้ำตาไหลพราก พอพลบค่ำท่านก็ดำน้ำหายไป กลายเป็นจระเข้ไปตราบนานทุกวันนี้”

“ฮือ” ดิเรกตรง “เป็นแปลก....มันแปลกมากนะครับ เรื่องทำนองนี้ที่ประเทศอินเดียก็มีเหมือนกัน”

พลมองคุณนายแพทย์หนุ่มแล้วหัวเราะ

“ลองเล่าสู่กันฟังบ้างซิ”

ดร.ดิเรกนั่งทรงตัวตรง ยกมือขยับแว่นตาแล้วเล่าเรื่องของเข

“ที่เมือง ๆ หนึ่งทางหิมพานต์หรือภูเขาหิมลัย มีโยคีองค์หนึ่งจำศีลภาวนาจนมีญาณแก่กล้ามาก ท่านมหาอาจารย์สามารถหยั่งรู้ดินฟ้ามหาสมุทร ประชาชนต่างหลั่งไหลกันไปรบกวนท่านขอของดีบ้าง ขอให้ช่วยรักษาโรคให้บ้าง จนกระทั่งท่านโยคีหาเวลาว่างไม่ได้เลย ในที่สุดโยคีองค์นั้นเดือดดาลขึ้นมาเลยแปลงร่างเป็นหมูนอนอมยิ้มอยู่ในอาศรม พวกที่ไปหาแลเห็นเข้าก็วิ่งหนีหมดเพราะความเกลียดกลัว ท่านโยคีก็เลยสบายใจไม่มีใครไปรบกวนท่านอีก”

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังลั่นห้อง นิกรพูดพลางหัวเราะพลางทั้ง ๆ ที่

ซำแวเต็มปาก

“เรื่องของแกสนุกกว่าเรื่องของคุณอาไว้ ฮะ ฮะ”

คุณหญิงวาดหันขวับมาทางหลานชายจอมทะเล้นของท่าน

“อืมเสียทีซีแก ใคร ๆ เขาก็อึ้งกันหมดแล้ว”

นิกรเอียงคอกอมยิ้ม

“ก็ผมไม่ได้ทำให้เดือดร้อนนี่ครับ ใครอยากจะคุยกันก็คุยสิครับ วันนี้นักกับข้า
อ่อยมาก”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กล่าวถามเจ้าแห้วต่อไป

“เอาละ โว้ย เรื่องหลวงพ่อก็จะเข้ากับโยคีหมอบไปแล้ว เล่าเรื่องหลวงพ่อดีให้ข้า
ฟังเถอะ ข้ากำลังสนใจมาก”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานตั้งอกตั้งใจฟังกันหน่อยนะครับ เพราะว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องประหลาด
มหัศจรรย์มาก รับประทานชาวสุพรรณลั่นเลื่อมใส เคารพนับถือหลวงพ่อดีทั้งนั้น ง่า-เมื่อกี้
ผมได้เรียนให้ทราบแล้วว่าหลวงพ่อดีองค์นี้ เขาเข้าใจกันว่าแต่ก่อนเป็นเณร ผมจะเล่าให้ฟังตาม
ปากคำของพระภิกษุที่วัดบ้านไร่องค์หนึ่งที่ท่านได้กรุณาเล่าให้ผมฟัง” เจ้าแห้วหยุดเล่าไปสักครู่ก็
กล่าวต่อไป “เมื่อประมาณสองปีเศษที่แล้วมานี้ มีเณรองค์หนึ่งบวชอยู่ที่วัดบ้านไร่ชื่อสามเณร
ทองสุก”

“นามสกุลอะไร” เสี่ยหงวนถาม

เจ้าแห้วหัวเราะ

“ไม่ทราบหรอกครับ รับประทานทราบแต่ว่าชื่อสามเณรทองสุก”

นวลลออเอ็ดตะโรสามีของหล่อน

“อย่าขัดคอหน่อยเลยน้าเสี่ย นวลกำลังอยากจะรู้ข้อเท็จจริงในเรื่องหลวงพ่อดีนี้
ถ้าท่านศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ ก็จะได้ไปนมัสการท่าน”

เจ้าแห้วเล่าต่อไป

“สามเณรทองสุกบวชอยู่ที่วัดบ้านไร่ได้ 4 พรรษาอายุใกล้จะครบบวชเป็น
พระภิกษุแล้ว เณรองค์นี้รับประทานมีฐานะมีอันจะกินชอบรับ มีญาติโยมมาก สามเณรทองสุกฝึกไฟ
ในพระพุทธศาสนาตั้งแต่เล็กแต่น้อย พอเริ่มบวชก็เล่าเรียนทางไสยศาสตร์เวทย์มนต์คาถาจากพระ
อาจารย์องค์หนึ่ง สามเณรทองสุกสามารถอยู่ยงคงกระพันล่องหนหายตัว มีความรู้ในทางไสย
ศาสตร์ และวิปัสณาอย่างสูงจนกระทั่งผูกหุ่นพยนต์ได้”

“เออ” คุณหญิงวาดคราง “ยังกะขุนแผนเชียวนะ”

เจ้าคุณปัจฉิม ฯ ว่า “ก็สุพรรณบุรีนะมันเมืองขุนแผนยังงี้ล่ะครับ”

คุณหญิงวาดอมยิ้ม

“อ้อ จริงแหละค่ะ”

เจ้าแห้วพากย์เรื่องหลวงพ่อดีต่อไป

“อยู่มาคืนวันหนึ่ง รับประทานสามเณรทองสุกหายไปจากวัด”

“อ้อ ท่านคงสำเร็จ” คุณหญิงวาดพูดขึ้น

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานยังงี้ก็ไม่ทราบครับ เณรหายไปจากวัดโดยไม่มีร่องรอย พระภิกษุเดียวกันเห็นประตูห้องเณรปิดจนเกือบเพลก็ไปเคาะประตูเรียก เข้าใจว่าเณรคงจะอาพาธเป็นอะไร ไปจึงนอนตื่นสาย”

“อัย ฟังแล้วขงลูก” นิกรพูดขึ้นดัง ๆ

ทุกคนหันมามองนิกรเป็นตาเดียว เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สิ้นศิริชะงัก ๆ

“เรื่องมันไม่ได้หวาดเสียว หรือน่ากลัวอะไรสักนิด แกขงลูกได้ยังงี้วะ”

นิกรหัวเราะ

“ก็เรื่องนี้มันลึกลับมหัศจรรย์นี่ครับ มีอย่างที่ไม่อยู่ในดี ๆ เณรหายไป มันไม่น่าจะเป็นไปได้” แล้วเขาก็หันมาทางเจ้าแห้ว “แล้วยังงี้ อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วเล่าต่อไป

“รับประทานประตูห้องนอนของเณรใส่กลอนแน่น พระองค์นั้นชักแปลกใจก็เรียกลูกศิษย์วัดมาสองสามคน ช่วยกันพังประตูกุญแจเข้าไป”

ประไพพูดโพล่งขึ้น

“ก็เลยพบแต่ตัวเท่าฝ่ามือกาง ๆ”

เจ้าแห้วถอนหายใจหนัก ๆ

“เปล่าครับ รับประทานในกุฏิว่างเปล่า หน้าต่างกุฏิก็มีลูกกรงเหล็กกัน ถ้าเณรออกทางประตู ประตูห้องจะใส่กลอนไว้อย่างไร เป็นอันว่าสามเณรทองสุขหายไปด้วยลึกลับ”

ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้นทันที

“อินวิสิเบิลเณร.....คงล่องหนไปแน่ ๆ”

เจ้าแห้วว่า “พวกพระที่วัดเข้าใจว่าเณรหายตัวได้ครับ ญาติโยมของเณรรู้เข้ากลุ่มออกกลุ่มใจไปตามกัน พฤติกรรมของเณรน้อยได้เลื่องลือกันทั่วสุพรรณบุรี รับประทานถ้าผมจะกล่าวเป็นกลอนเสภาก็คงจะได้อความว่า.....”

คุณหญิงวาดโบกมือห้าม

“พอแล้ว อ้ายแห้ว พูดเป็นร้อยแก้วดีกว่า โธ่ – เดี่ยวแม่เตะปากแตกเลย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ขอให้ฉันได้ฟังกลอนเสภาของเจ้าแห้วหน่อยเถอะคุณหญิง อ้ายแห้วมันไปสุพรรณ ๆ มาไม่กี่วันกลายเป็นนักกวีไปแล้ว”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พูดเสริมขึ้น

“นั่นนะซีครับ ลองฝิปากเจ้าแห้วสักหน่อย มันเคยอวดผมว่าปู่ของมันเป็นหลานของท่านสุนทรภู่ อ้ายแห้วมันเคยเขียนกลอนให้ผมอ่านบ่อย ๆ ฝิปากพอใช้ได้”

นันทาหัวเราะคิก มองดูเจ้าแห้วอย่างขบขัน

“แกแต่งกลอนเป็นเหมือนกันหรือแห้ว”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานพอได้ครับ แต่งกลอน, ถอดกลอน, เจาะกลอน รับประทานผมหัด
มาแต่เล็กแต่น้อย”

นันทาทำตาเขียว

“ประเดี๋ยวเถอะมาทำทะเล่กับฉัน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กล่าวกับเจ้าแห้วอย่างเป็นทางการ

“เอาไว๊ว แกจะเล่าเรื่องหลวงพ่อดีเป็นเสภาที่เอาซี”

เจ้าแห้วยิ้มเอียงอาย

“รับประทานวันนี้เสียงไมใครดีหน่อยนะครับ รับประทานมาในเรือถูกน้ำค้างเป็น
หวัด แะะ แะะ”

ภายในห้องรับประทานอาหารเงียบสงัดไปชั่วขณะ เจ้าแห้วกระแอมเบา ๆ แล้วจับ
เสภาเสียงแจ้ว ไม่มีใครรู้ว่าที่เจ้าแห้วกำเหงับเสภาเช่นนี้ ก็เพราะเขาได้สูบกัญชาเข้าไปจึงมี
อารมณ์ฟ่องแผ้วครีกรื่นผิดปกติ

“.....ณเรรน้อยหายไปให้พิศวง

ญาติโยมคงเศร้าสร้อยละห้อยหา

เชื่อว่าณเรรน้อยยังมีซึ่งชีวา

เวทย์มนต์แก้กล้าจึงหายตัว

คืนวันหันเวียนเปลี่ยนไป

ตราบกระทั่งศกใหม่ลือกันทั่ว

กระต่ายนายหนึ่งชื่อนายบัว

เที่ยวสู่มปลาหาเลี้ยงตัวด้วยความจน

ในวันหนึ่งตอนรุ่งปัจจุสมัย

ท่องเที่ยวไปหาปลาทุกแห่งหน

ถึงหนองน้ำร่มเย็นเห็นขอบกล

คงมีปลาหลากล้นในชลธี

นายบัวลงสู่มปลากลับได้แต่

อู๋มขึ้นมาสู่เหย้าขม้นขมิ

จะคัมแกงเป็นอาหารเลี้ยงชีวี

แต่แปลกใจเต่าตัวนี้ น้ำตานอง

กินไม่ลงปลงตกสงสารสัตว์

นำไปวัดด้วยกุศลผลสนอง

ปล่อยลงสระหอระฆังตั้งใจปอง

ถึงท้องหิวแต่ใจผ่องด้วยผลบุญ”

เจ้าแห้วดอนหายใจเอือกใหญ่ คณะพรรค 4 สหายยิ้มเป็นไปตามกัน ต่างได้ฟัง
เจ้าแห้วขับเสภาด้วยความสนใจยิ่ง

“เข้าทีมาก เจ้าแห้ว” คุณหญิงวาดพุดยิ้ม ๆ “ขับต่อไปไว้อี กำลังอร่อย”

เจ้าแห้วยกมือไหว้

“เอ๊ะ เอ๊ะ รับประทานบรรยายเป็นร้อยแก้วดีกว่านะครับ”

“อ้าว ทำไมล่ะ” คุณหญิงพุดหัวน ๆ

“รับประทานกลอนมันคิดแล้วครับ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องรับประทานอาหาร แล้วกิมหงวนก็กล่าวถามเจ้าแห้ว

“แต่ตัวนั้นนี่คือสามเณรทองสุกใช่ไหม”

“รับประทานถูกแล้วครับ แต่อาศัยอยู่ในสระข้างหอรบั้งจนกระทั่งเติบโตขึ้น
ตามลำดับ ต่อมาเมื่อพระภิกษุรูปหนึ่งชื่อทวน หรือชวน รับประทานผมก็ลืมนไปแล้ว พระองค์นี้ท่าน
ชอบนำกล้วย หรือผักไปโยนให้เต่าในสระกินเสมอ ท่านสังเกตเห็นเต่าตัวนั้นมีรูปลักษณะผิดแผก
กว่าเต่าทั้งหลาย และชอบขึ้นมานอนบนแท่นริมสระในเวลาบ่ายโมงทุกวัน ท่านก็ลงไปให้อาหาร
แล้วท่านก็ฝันไปว่าเต่าตัวนั้นคือสามเณรทองสุกที่หายไป ท่านชวน หรือท่านทวนได้พุดกับเต่ารู้
เรื่อง ถึงแม้ว่าเต่าพุดไม่ได้เต่าก็พยักหน้ารับหรือปฏิเสธ เมื่อท่านถามว่าเต่าคือสามเณรทองสุกใช่
ไหม รับประทานเต่าร้องไห้โฮเชียวครับ”

ดร.ดิเรกสะอื้นโฮง

“ถึงกับปล่อยออกมาโฮเชียวรี อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานไม่โฮหรือครับ เพียงแต่น้ำตาไหลพราก และพยักหน้ารับคำ ท่าน
มหาทวน หรือมหาชวนได้นำเต่าขึ้นไปบนกุฏิ และเล่าให้เพื่อพระภิกษุในวัดนั้นให้ฟัง รับประทาน
ใคร ๆ ก็มั่นใจว่าสามเณรทองสุกคือเต่าตัวนั้น รับประทานที่กลายเป็นเต่าไปก็เพราะพ่อเณรแกกล้ำ
วิชาทดลองตัวแล้วก็คืนร่างเป็นมนุษย์ไม่ได้”

เสียงพึมพำดังขึ้นในคณะพรรค 4 สหายทันที เรื่องราวที่เจ้าแห้วเล่า และขับเสภา
ให้ฟังเป็นเรื่องประหลาดมหัศจรรย์มาก แต่ไสยศาสตร์ไม่ใช่ของเหลวไหล ทุกคนต่างมองดูหน้า
กัน และวิพากษ์วิจารณ์กันในเรื่องหลวงพ่อเต่า และทุกคนเลื่อมใสในเรื่องนี้แล้ว

ประภาถามเจ้าแห้วอย่างเป็นทางการ

“แล้วยังไงประชาชนเขาถึงได้รู้ ว่าพ่อเณรเต่าสามารถรักษาโรคภัยไข้เจ็บได้ละจะ
นายแห้ว”

เจ้าแห้วเงยหน้าขึ้นมองคูเมียรักของนายแพทย์หนุ่มทันที

“เรื่องมันก็มีอยู่ว่า พระภิกษุในวัดองค์หนึ่งท่านอาพาธเป็นไข้ขอรับ รับประทาน เป็นมาเลเรียอย่างร้ายแรงขนาดเพื่อคลั่ง พระภิกษุพระพี่เลี้ยงสามเณรเต่าท่านนั้นใจว่าสามเณรเต่า เป็นผู้วิเศษถึงได้แปลงร่างเป็นเต่าได้ รับประทานพระภิกษุทวน หรือชวนก็เลยขอร้องให้พ่อเณรเต่า ทำน้ำมันต์ให้ แล้วเอาไปให้พระที่อาพาธรับประทานน้ำมันต์ ง่า – วันเดียวเท่านั้นแหละครับ พระองค์นั้นหายป่วยเลย เทำนี่เองพระที่อยู่ในวัดใครป่วยไข้เป็นอะไรไปก็มาขอน้ำมันต์สามเณรเต่า เอาไปรับประทาน เด็กลูกศิษย์วัดคนหนึ่งเป็นโรคอ้ายอย่างว่าถึงกับช้อซาถูระออกพริบไปทั้งตัว พอรับประทานน้ำมันต์สามเณรเต่าเข้าไปรุ่งขึ้นถึงก้านดอกดวงตามตัวก็ลบเลื่อนไปหมด ข้าวเกล้าลื้อ ไปทั่วอำเภอสามชุกอย่างรวดเร็วราวกับไฟไหม้ป่า ประชาชนก็เฮโลกันมาขอน้ำมันต์หลวงพ่อเต่า มีดฟ้าม้วนฝน บางคนมาจากอ่างทอง, สิงห์บุรี, บ้างก็มาจากราชบุรี, เพชรบุรี และนครปฐม ง่า – รับประทานก่อนจะจบเรื่องนี้รับประทานขอขยับเป็นเสภาอีกสักกนิคเถอะนะครับ”

นายพัชราภรณ์หัวเราะ แล้วพยักหน้า

“เอา – ตามสบายเถอะอ้ายแห้ว อากาศมันร้อนอบอ้าวอย่างนี้ข้าเห็นใจเอ็ง คนเรา ถ้าได้ระบายอารมณ์ออกมาเสียบ้างก็ค่อยยังชั่วหน่อย ดีกว่าปล่อยไว้มันอัดอั้นไว้ในอก”

เจ้าแห้วร้องเสภาทันที

“วัดบ้านไร่ไม่เคยมีความหมาย

แต่บัดนี้หญิงชายมากมายเหลือ

ล่องนาวาพากันมาทางเรือ

ทั้งเหนือ และใต้ไม่เว้นวัน

เณรน้อยอุกยก่องเป็นหลวงพ่อ

ศิโรราบกราบขอน้ำมันต์ท่าน

ไม่เรียกร่องเงินทองของสำคัญ

ช่วยกันบำรุงวัดด้วยศรัทธา

13.00 น. หลวงพ่อไผ่ล่จากสระ

ประชาชน และพระอยู่พร้อมหน้า

แห่หลวงพ่อเข้าโบสถ์ตามเวลา

ทำน้ำมันต์ด้วยวิชาชั้นอาจารย์

ข้าวกระพือระบือทั่วแคว้นสุพรรณ ฯ

หลวงพ่อกันเป็นเต่าน่าสงสาร

ชะรอยกรรมทำให้ทุกข์ทรมาน

แต่ผู้คนกราบกรานเทิดบูชา

รับประทานขอจบเรื่องหลวงพ่อ

เป็นความจริงไซ้เติมต่อด้วยมุสา

ช่างประหลาดเหลือสิ้น ได้ยลมา
หลวงพ่อดีชาลนาท่านไหลนอง”

เสียงจ้อกแจ้กจอบเจดั่งขึ้นอีกเมื่อเจ้าแก้วขับเสภาจบลง นิกรมองเจ้าแก้วแล้ว
หัวเราะ

“แกนี่ไม่เลวไวย่แก้ว สมองของแกเฉียบแหลมมากทีเดียว ว่าเสภากลอนสดได้
เรื่องได้ราวน่าฟังมาก ถามจริง ๆ เอะวะวะ ที่แกเล่านี้มีฝอยบ้างหรือเปล่า”

“ไอ้ไอ้” เจ้าแก้วคราง “รับประทานไม่ได้โกหก หรือต่อเติมให้มากความเลยครับ
รับประทานเรื่องราวของหลวงพ่อดีชาเป็นความจริงตามที่ผมเรียนให้ทราบนี้”

คุณหญิงวาดยิ้มให้เจ้าแก้วบ้าง ๑

“เจ้าคุณคิดว่าจะเป็นไปได้ตามที่เจ้าแก้วเล่าให้เราฟังไหมคะ”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะ

“ก็มีเหตุผลเพียงพอที่จะเชื่อได้เหมือนกันแหละครับ คุณหญิง”

คุณหญิงว่า “ดิฉันเชื่อเต็ม 100 เปอร์เซ็นต์เชียวล่ะ อย่างไรก็ตามเสียหลวงพ่อดีชาคือ
สามเณรน้อยของคณีนั่น”

นั่นทาพูดขึ้นเบา ๆ

“คุณอาลองไปดูให้เห็นเท็จจริงสิคะ”

“นั่นนะซีแม่นั่น อาต้องไปแน่นอน” แล้วท่านก็พูดกับนายพัชราภรณ์ลูกชายสุดที่
รักของท่าน “ไปสุพรรณกับแม่ไหมลูก”

“ไปทำไมครับคุณแม่”

นิกรมุดเสริมขึ้น

“ไปปิ่นอึแปะ”

คุณหญิงวาดหันควีบมาทางหลานชายจอมทะเล้นของท่าน

“ไอ้ – เดี่ยวแม่แพนกระบานด้วยงานข้าวเสียหรือก พุดอะไรนอกกลุ่มนอก
ทางเสมอ”

นิกรอมยิ้ม

“ก็ผมเป็นคนนอกครูนี่ครับ”

สองเจ้าคุณสะอึกเฮือกพร้อม ๆ กัน เจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ ยกเท้าตะหมาหน้าแข้ง
นิกรเต็มแรงซึ่งนิกรนั่งโต๊ะอาหารตรงข้ามกับท่าน นิกรรู้ท่าก็รีบหดเท้าหนี เจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ เลย
เตะถูกหน้าแข้งเสียหงวนอย่างถนัดใจ

“ไอ้” อาเสียร้องลั่น

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ ลืมตาโพลง

“ขอโทษที่โวยวายหลานชาย อาไม่เจตนาที่จะเตะแข่งแกหรือ”

เสียงหวนสุดปากลั่น พุดเสียงอ่อนน่านางสาร

“ไม่เจตนาทำไมถึงถูกละครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ชักฉิว

“อูะ ก็ขาแกอยากไม่หลีกเท้าฉันทำไมล่ะ” แล้วท่านหัวเราะ “ว่าไง เจ้าหวน
แกจะไปเที่ยวสุพรรณ ฯ กับคุณอาหญิงของแกไหมล่ะ”

อาเสี่ยอมยิ้ม

“ไปสิครับ ดีเหมือนกันครับผมจะได้ดูให้เห็นเท็จจริง ถ้าหากว่าเต่าตัวนั้นคือ
สามเศรทองสุกก็นับว่าแปลกมาก หรือโง่หมอ แกคิดว่ามันจะเป็นไปได้ไหม”

นายแพทย์หนุ่มถอนหายใจหนัก ๆ

“กันไม่อยู่ในฐานะที่จะออกความเห็นอะไรที่เกี่ยวกับเต่าประหลาดตัวนี้ได้ อีก
หน่อยเจ้ากรีกก็จะกลายเป็นหมาได้เช่นเดียวกัน”

“เฮ้ย” นิกกร้องลั่น “กลายเป็นสัตว์ทั้งทีขอให้เป็นสัตว์ที่มีเกียรติหน่อยเถอะวะ”

ดร.ดิเรกหัวเราะก๊าก

“แกอยากเป็นสัตว์อะไรล่ะ”

นายจอมทะเล้นนั่งคิด

“กันอยากเป็นงูเหลือม กินแล้วก็นอนสบายใจดีก็งานการเมืองไม่ต้องยุ่ง ใครเขา
จะทำยังไงก็ช่างเพราะธุระไม่ใช่”

คุณหญิงวาดพุดกับนิกרתันที

“คนอย่างแกมันต้องกลายเป็นอีแรง ตั้งหลาย ๆ วันแกถึงจะอาบนํ้าสักครั้ง หน้า
ร้อนอย่างนี้ใคร ๆ เขาอาบนํ้ากันวันละอย่างน้อยสองครั้ง แต่สำหรับแกแม่ไปบอกว่าจะอาบนํ้าแกถึง
จะอาบนํ้าครั้งหนึ่ง”

นิกรหัวเราะชอบใจ

“คุณอาที่น่าจะทราบดีแล้วนี่ครับว่าผมเป็นคนแก้ววิชาอาบนํ้าบ่อย ๆ วิชาในตัวผม
มันก็หลุดไปหมด”

คุณหญิงวาดค้อนควับ

“นั่นมันจี๋โคลโวยไม่ใช่วิชา”

คณะพรรค 4 สหายต่างหัวเราะขิ้นพร้อม ๆ กัน ต่อจากนั้นคุณหญิงวาดก็ชวนท่าน
ผู้ใหญ่กับ 4 สหายและเมีย ๆ ของเขาไปเที่ยวสุพรรณบุรีโดยทางเรือยนต์ปีคนิก พล, นิกร,
กิมหงวน, ดร.ดิเรก กับเจ้าคุณปัจจนิก ฯ เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ และเจ้าแห้วตกลงไปหาหลวงพ่อเต่าเพื่อ
พิสูจน์ความจริงในเรื่องนี้ คุณหญิงวาดกำหนดวันเดินทางในวันจันทร์ และจะใช้เรือยนต์ปีคนิ
กของอาเสี่ยกิมหงวนซึ่งใหญ่ และสะดวกสบายกว่าเรือยนต์ของท่าน

“นวลลออ” เรือยนต์ปีคนิกทาสีขาว โพลนแบบทันสมัยใหญ่โตหรูหราได้มา
ปรากฏตัวขึ้นที่สุพรรณบุรีแล้ว

ณ บัดนี้ “นวลลออ” กำลังแล่นเอื่อย ๆ มาตามสายน้ำ และเข้าเขตวัดบ้านไร่อัน
เป็นจุดหมายปลายทางแล้ว คณะพรรค 4 สหายกับท่านผู้ใหญ่ คือคุณหญิงวาดกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ
และเจ้าคุณปัจจนิก ฯ นั่งจับกลุ่มอยู่บนศาลาฟ้าอันกว้างขวางของเรือ และต่างก็ทอดสายตามองไป
ข้างหน้าโน้น

ที่หน้าวัดบ้านไร่ เรือเล็กเรือน้อยเรือยนต์เรือแจวซึ่งจอดอยู่มากมายหลายสิบลำ
ขณะนี้เป็นเวลา 12.30 น.เศษ ประชาชนชาวสุพรรณบุรี และจังหวัดใกล้เคียง ได้พากันมานมัสการ
หลวงพ่อดีอย่างมีค้ำฟ้าม้วนตลอดวัน

ดร.ดิเรกรู้สึกตื่นตาตื่นใจมาก เขาเป็นนักวิทยาศาสตร์ ไม่ใคร่จะเลื่อมใสเชื่อถือ
ในเรื่องไสยศาสตร์เท่าใดนัก แต่เหตุการณ์บางอย่างที่เขาเคยพจฉายมาเกี่ยวกับไสยศาสตร์ก็ทำให้
ดิเรกต้องเลื่อมใส และเชื่อถือเหมือนกัน

พอ “นวลลออ” แล่นมาเกือบถึงวัด ความเร็วของเรือก็ลดลงทันที ดร.ดิเรกคว้า
กล้องถ่ายภาพยนตร์ขนาด 16 มม. ลุกขึ้นเดินมาที่กราบเรือ และจัดแจงตั้งระยะหน้ากล้องให้
เรียบร้อย ยกกล้องขึ้นถ่ายภาพประชาชน และเรือแพที่หน้าวัดไว้เพื่อประกอบหลักฐานข้อเท็จจริง
ในเรื่องหลวงพ่อดี

ริมแม่น้ำหน้าวัดมีเรือขายอาหาร ข้าวแกง ขนมจีนน้ำยา น้ำพริก ก๋วยเตี๋ยวผัด
กาแฟ เต้าหู้ทอดและอื่น ๆ อีกมากมาย วัดบ้านไร่เป็นวัดเล็ก ๆ มีพระภิกษุสามเณรอยู่มาก
เมื่อก่อนนี้ไม่มีความสำคัญอะไรนักเพียงแต่เป็นวัดวัดหนึ่ง แต่บัดนี้วัดบ้านไร่กลายเป็นวัดที่มี
ความสำคัญยิ่ง นับวันอิทธิฤทธิ์และบุญฤทธิ์ของหลวงพ่อดีซึ่งจำพรรษาอยู่ในสระในวัดนี้ได้เป็น
ที่เลื่องลือไปทั่ว มีประชาชนเคารพนับถือมากขึ้นอีก

คณะพรรค 4 สหาย ต่างลุกขึ้นจากเก้าอี้มายืนรวมกลุ่มกันที่หัวเรือ
เจ้าคุณปัจจนิก ฯ กล่าวกับนิกร และเสี่ยหงวนเป็นเชิงเตือน

“เมื่อพวกเราขึ้นไปบนวัด แกสองคนขอให้สังวรในเรื่องปากของแกให้มากก่อน
จะพูดอะไรเกี่ยวกับหลวงพ่อดีควรคิดเสียก่อนพูด วิสัยของสาธุชน หรือผู้เจริญแล้ว ย่อมไม่ลบ
หลู่ดูหมิ่นในสิ่งที่ผู้อื่นสักการะเคารพ ไม่ว่าจะเป็นอย่างอื่นไม่ว่า หรืออะไรก็ตาม”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ เห็นพ้องด้วย

“ถูกทีเดียวเจ้าคุณ ความเคารพนับถือของคนเราย่อมเกิดจากศรัทธาของเขาเอง จะ
มาบังคับให้เคารพนับถือไม่ได้ เมื่อคนอื่นเขาเคารพบูชาถึงแม้เราไม่เห็นกับเขา ก็ไม่ควรจะแสดง
กริยาดูหมิ่นในสิ่งที่เขาเคารพ”

นิกรลอบค้อนอาเขย และพ่อตาของเขา

“ผมเข้าใจดีครับ ผมไม่เคยลบหลู่ดูหมิ่นสิ่งสักการะเคารพของผู้คนอื่นเลย สำหรับหลวงพ่อดีถึงแม้จะเป็นแค่เพียงเต้าธรรมดา เมื่อคนอื่นเขากราบไหว้ยกย่องบูชาผมก็ต้องทำตามเขาด้วย”

คุณหญิงวาดยิ้มเล็กน้อย และพูดขึ้นบ้าง

“นั่น มันต้องยังงั้น”

“นวลล่อ” แล่นเข้าเทียบตลิ่งหน้าวัดแล้ว กะลาสีคนหนึ่งถือเชือกเส้นใหญ่กระโดดขึ้นไปบนตลิ่งผูกปลายเชือกเข้ากับต้นหว้าใหญ่ต้นหนึ่ง บรรดาประชาชนนับจำนวนพันต่างพากันมองดูเรือยนต์ปีคนิก และผู้ที่อยู่ในเรืออย่างเลื่อมใสในบุญวาสนาของคณะพรรค 4 สหาย

แต่แล้วเจ้าเด็กหนุ่มคนหนึ่งก็ตะโกนขึ้นโดยไม่มีเหตุผลเพียงพอ

“ไว้ย พระอาทิตย์ขึ้นคู่กันสองดวงไว้ย”

อีกคนหนึ่งตะโกนขึ้นบ้าง

“ขุนช้างมันมีกี่คนแน่ะอายทิด ฮะ ฮะ แดงแจ้เขียวไว้ย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กับเจ้าคุณปัจจนิก ฯ ทำหน้ากะเรียกระบาดชอบกล แต่แล้วเจ้าคุณปัจจนิก ฯ ก็หันมายิ้มกับกิมหงวน

“แกเห็นอายเด็กหนุ่มสองคนนั่นไหม ทางกำแพงโบสถ์ข้างหาบเจ๊กกัวยเดียว นั่นนะ แกขึ้นไปเตะมันคนละทีเถอะวะ”

อาเสี้ยมี้มั่งแก๊ง ฯ

“ช่างมันเถอะครับ ล้อหัวล้านไม่เจ็บเหมือนเอาไม้ขว้าง มันไม่ได้เอาความเท็จมาพูดปรักปรำใส่ร้ายคุณอาทั้งสอง เรามานมัสการหลวงพ่อดีเราก็ควรจะทำจิตใจของเราให้ผ่องแผ้ว”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ทำปากหุบหิมิบ่นพึมพำ

“เด็กเปรต ไม่รู้จักผู้หลักผู้ใหญ่ อายเด็กพวกนี้ทำอะไรไม่เคยเล่าเรียน”

เรือยนต์ “นวลล่อ” จอดเทียบท่าเรียบร้อยแล้ว คณะพรรค 4 สหายต่างพากันลงมาชั้นล่าง และก้าวขึ้นบนตลิ่งหน้าวัด ยืนปรึกษารื้อกันสักครู่ก็พากันเดินตรงไปทางกุฏิพระ

“อายเห้ว”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พูดขึ้น

“พาพวกเราไปหาพระพี่เลี้ยงหลวงพ่อดีก่อนเถอะ เราจะได้ถวายของท่าน”

“ครับ รับประทานตรงไปทางนี้แหละครับ”

ผ่านศาลาการเปรียญตรงไปยังหมู่กุฏิพระข้างหน้า คณะพรรค 4 สหายต่างแลเห็นประชาชนนับร้อยยืนมุงกันอยู่ที่ปากสระแห่งหนึ่งข้างหอพระระฆัง สระนี้เองคือที่อยู่ของหลวงพ่อดี คณะพรรค 4 สหายต่างพากันเข้าไปที่สระนั้น เพื่อสังเกตการณ์ และฟังเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของกลุ่มประชาชนผู้เลื่อมใส ดร.ดิเรกได้ถ่ายภาพยนตร์ไว้อีก

ภายในสระเต็มไปด้วยผักบุ้งสด ๆ มีท่อนไม้ หรือขอนไม้อยู่ในสระหลายท่อน น้ำในสระเป็นสีค่อนข้างเขียวเล็กน้อย มองแลเห็นเต่า และปลาว่ายวนเวียนไปมา เลี้ยวขวามือขึ้นเต่าตัวหนึ่งซึ่งว่ายเห็นรำไรอยู่ในน้ำ แล้วร้องเอะอะเอ็ดตะโรบอกคุณหญิงवाद

“นั่นยังไคร้ครับ หลวงพ่อโพล่ขึ้นมาแล้ว”

คุณหญิงवादมองตามสายตาคิมหงวน แล้วท่านก็กระพุ่มมือไหว้พลางพูดพึมพำเบา ๆ

“อนิจจังทุกขังเฮีย โถ – น่าสงสารหลวงพ่อดีเกินไป”

ประชาชนชาวสุพรรณ ฯ ซึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ ต่างหัวเราะลั่นคึกไปตามกัน ชายชราคนหนึ่งได้กล่าวกับคุณหญิงवादอย่างนอบน้อม

“ไม่ใช่หลวงพ่อรอกครับคุณนาย”

คุณหญิงवादลืมนตาโพล่ง

“นั่นเป็นคุณหญิงนะยะ ไม่ใช่คุณนาย แล้วก็คุณหญิงอย่างฉัน ก็คือคุณหญิงที่ได้รับพระราชทานตราตั้ง ไม่ใช่คุณหญิงที่ผิวเป็นคนใหญ่คนโตแล้วก็เรียกกันเอาเองว่าคุณหญิงง่า – แก่ว่างไงนะ เต่าที่ฉันไหว้นะไม่ใช่หลวงพ่อยังงั้นหรือ”

ชายชรามอหุ้ม มองดูคุณหญิงवादอย่างพิเนอบพิเทา

“ประธานโทษเถอะครับ ผมไม่ทราบจริง ๆ ว่าท่านเป็นคุณหญิง”

คุณหญิงवादยิ้มออกมาได้

“ตะกี้นี้แก่ว่างไงนะ เต่าที่ฉันไหว้นะไม่ใช่หลวงพ่อดีหรือ”

ชายชราหัวเราะเบา ๆ

“ไม่ใช่หรือครับ เต่าหลวงพ่อดีขณะผิดกว่าเต่าอื่น ๆ ลีก็ค่อนข้างขาวคล้ายกับเต่าเผือก แล้วก็ตามธรรมดาไม่ยอมโพล่ขึ้นมาบนน้ำหรือครับ ท่านโพล่ตามเวลาของท่านคือบ่ายโมงตรง”

นิกรกล่าวถามชายชราผู้นั้น

“พวกเรามาจากกรุงเทพฯ ฯ จะมีหวังได้เห็นหลวงพ่อดีไหมครับคุณลุง”

“อ้อ เห็นซีครับ อีกในราวหัวโมงเดียวหลวงพ่อดีก็จะโพล่ขึ้นมาแล้ว หลังจากนั้นท่านมหาชนก็จะนิมนต์หลวงพ่อดีเข้าไปในโบสถ์เพื่อไปทำนํ้ามนต์”

กิมหงวนยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา แล้วกล่าวกับคุณหญิงवाद

“เราไปที่กุฏิท่านมหาชนก่อนนะครับ ควรจะไปแนะนำตัวของเราให้ท่านมหาชนรู้จักเสียก่อน เราจะได้คุยกับท่าน ชักถามท่านถึงเรื่องเกี่ยวกับหลวงพ่อดี”

ครั้นแล้วคณะพรรค 4 สหาย ก็พากันตรงไปยังกุฏิพระพี่เลี้ยงหลวงพ่อดีคือท่านมหาชน พระภิกษุในวัยสูงอายุผู้มีจิตใจเปี่ยมล้นด้วยความเมตตากรุณา และเป็นผู้เดียวที่โอภาปราศรัยกับหลวงพ่อดีได้

ทุกคนเดินมาหยุดยืนหน้ากุฏิ เจ้าแห้วบุกขึ้นไปก่อน สักครูก็กลับลงมาด้วย
ใบหน้ายิ้มแจ่มใส แล้วกล่าวกับคณะพรรค 4 สหาย

“รับประทานเชิญขึ้นมาข้างบนเถอะครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ เดินนำหน้าพาทุกคนขึ้นไปบนกุฏิหลังเล็ก ๆ ก่อนข้างเก่า ทุก
คนต่างแลเห็นพระภิกษุองค์หนึ่งอายุในราว 50 เศษ แต่ลักษณะท่าทางยังแข็งแรงนั่งขัดสมาธิอยู่บน
พรมผืนเล็ก ๆ ในห้องกุฏินั้น ต่างถอดรองเท้าออก และพากันเดินผ่านนอกชานก้าวขึ้นระเบียงหน้า
ห้อง เมื่อได้รับคำเชื้อเชิญจากท่านมหา ทุกคนก็เข้าไปในห้องกุฏิเว้นแต่คุณหญิงวาด ซึ่งจำเป็นต้อง
นั่งอยู่นอกบานประตูเนื่องจากท่านเป็นสีกา

“เจริญพร อาตมาภาพขอต้อนรับพวกท่านด้วยความยินดี”

ท่านมหาพูดยิ้ม ๆ บุคลิกลักษณะของท่านบอกว่าเป็นผู้มีอารมณ์ดีมาก และเคร่ง
ครัดในธรรมวินัย

คณะพรรค 4 สหายได้กราบนมัสการท่านมหาชวนด้วยความเลื่อมใสในบวร
พระพุทธศาสนา ดร.ดิเรกถ่ายภาพยนตร์ไว้อีก และได้ถ่ายท่านมหาในระยะใกล้ชิด

เจ้าคุณปัจฉิม ฯ ได้กล่าวแนะนำตัวของตนเองให้ท่านมหารู้จัก แล้วก็แนะนำ
คณะพรรคของท่านเป็นรายตัว ท่านมหาได้โอภาปราศรัยด้วยเป็นอย่างดี หลังจากนั้น เจ้าคุณ
ประสิทธิ์ ฯ ก็ถวายของท่านมหา มีดอกไม้ ธูปเทียน ใบชา และบุหรีควันละเอียดอีก 5 กระป๋อง

“ผมกับภรรยาของผม และเพื่อนผมกับพวกเด็ก ๆ อยากทราบความจริงในเรื่อง
ของหลวงพ่อดีครับท่านมหา พวกเราก็เลยพากันบุกขึ้นมาสู่พรรณ”

ท่านมหายิ้มเล็กน้อย

“เจริญพร อาตมายินดีให้ความจริงในเรื่องนี้ เจ้าคุณ และคุณหญิงสงสัยอย่างไรก็
ถามมาเถอะ”

คุณหญิงวาดซึ่งนั่งอยู่นอกประตูกล่าวขึ้นทันที

“ดิฉันให้คนใช้ของดิฉัน คือเจ้าคนนี่เดินทางมาที่วัดบ้านไร่ และให้มาสังเกตการ
ในเรื่องหลวงพ่อดี เจ้าแห้วกลับไปเล่าให้พวกเราฟังว่า หลวงพ่อดีคือสามเณรทองสุกที่หายไป
ความจริงเป็นเช่นนี้ใช่ไหมคะ”

ท่านมหายิ้มเศร้า ๆ เต็มไปด้วยความสงสารหลวงพ่อดีซึ่งท่านมหาได้ทำหน้าที่
เป็นที่เลี้ยงอยู่ทุกวันนี้

“เรื่องนี้อาตมาภาพพูดไปก็จะเป็นการกล่าวเท็จ จึงต้องออกตัวเสียก่อน”

มหาชวนกล่าวเสียงหนักแน่น

“ในความรู้สึกของอาตมาภาพเอง อาตมาเชื่อเหลือเกินหลวงพ่อดีคือสามเณร
ทองสุกที่หายไป ซึ่งอาตมาจะเล่าเรื่องของสามเณรทองสุกให้ฟังโดยละเอียดพิสดาร”

เสียดหงวนหันควับมาทางเจ้าแห้ว

“เฮ้ย – รีบวิ่งไปที่เรือ เอาเบียร์แช่เย็นในตู้เย็นมาถวายหลวงพี่สักสองขวด
เถอะวะ”

เจ้าแห้วทำคายน

“รับประทานท่านเป็นสงฆ์รับประทานเข้าไปได้เมื่อไรละครับ”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“อ้อ – จริงโวย ยังนั่งไปเอาน้ำอัดลมมาถวายท่าน ไป – บอกพวกคนเรือด้วยว่า
ใครจะขึ้นเที่ยวก็ตามใจ ข้าให้เวลาหนึ่งชั่วโมง ไปซิ”

เจ้าแห้วทำท่าอึดเอื่อน

“รับประทานให้ผมฟังหลวงพี่ท่านเล่าเรื่องสามเนตรทองสุกเสียก่อนเถอะครับ”

พลท่าดาเขี้ยวกับเจ้าแห้ว พอสบตนายพัชรภรณ์ เจ้าแห้วก็รีบลุกขึ้นเดินก้มตัว
ออกไปจากกุฏิทันที

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ ท่านมหาชวนได้เล่าเรื่องของสามเนตรทองสุกให้คณะ
พรรค 4 สหายฟังตรงกันตามที่เจ้าแห้วเล่าไม่มีผิด ทุกคนนั่งฟังด้วยความสนใจยิ่ง และผลัดกัน
ซักถามตลอดเวลา ความจริงมีอย่างไรท่านมหาได้เล่าให้ฟังอย่างนั้น

ท่านมหาได้ให้เหตุผลที่น่าเชื่อถือมากมายที่ท่าน และใครต่อใครมั่นใจว่าหลวงพ่อ
เต๋า คือสามเนตรทองสุก ท่านมหาว่าเต๋านี้ อาจจะเป็นสามเนตรทองสุกกลับชาติมาเกิด หรือมิฉะนั้น
สามเนตรทองสุกอาจจะใช้วิชาอาคมทางไสยศาสตร์แปลงร่างเป็นเต๋าแล้วกลับคืนเป็นคนไม่ได้

ในที่สุด ท่านมหาได้กล่าวอย่างน่าฟังว่า

“เท่าที่อาตมาเล่าให้ฟังนี้ พวกท่านจะเชื่อหรือไม่อาตมาไม่บังคับ อาตมาเล่าตาม
เหตุผล และศรัทธาของอาตมาเอง ไม่เคยขอร้องให้ใครเชื่อว่าเต๋าดำนี้คือสามเนตรทองสุก หรือหลวง
พ่อเต๋า”

พลกล่าวกับท่านมหาอย่างนอบน้อม

“ผมเชื่อครับหลวงพี่ ในเมื่อคนตั้งหลายพันคนเขาเชื่อถือกันผมก็ต้องเชื่อว่าเป็นไป
ได้”

ใบหน้าของท่านมหาชวนยิ้มสดชื่น

“พวกคุณจะเลื่อมใสยิ่งขึ้นอีกเมื่อถึงเวลาบ่ายโมง คือ 13 นาฬิกา หลวงพ่อเต๋าคะ
โผล่ขึ้นจากน้ำตามเวลาที่กล่าวนี้วันละครั้ง พอบ่ายโมงตรงก็โผล่ขึ้นมานอนบนแท่นหินตรงตาม
เวลาทุกวัน หลังจากนั้นอาตมาภาพกับพระในวัดนี้ และพวกชาวบ้านก็จะเชิญหลวงพ่อเข้าไปทำ
น้ำมนต์ในโบสถ์ อย่าเพิ่งให้อาตมาเล่าอะไรให้มากกว่านี้เลย ขอให้พวกคุณได้เห็นกับตาเองดีกว่า
เพียงแต่การให้น้ำมนต์ของหลวงพ่อ พวกคุณก็จะตื่นตื่นแปลกใจแล้ว เพราะเต๋าธรรมดาจะทำ
ไม่ได้เช่นนั้น”

นิกรยกมือไหว้ประหลก ๆ

“เล่าหน่อยเถอะครับหลวงพี่ หลวงพ่อเต่าทำน้ำมันต์อย่างไรครับ”

ท่านมหาหัวเราะ หันมาดูลูกศิษย์ของท่านที่นำน้ำชาเข้ามารับแขก และเดินไม่ก้ม ตัวขณะที่ผ่านมาประตูเข้ามา แล้วท่านก็ยิ้มให้นิกร

“คุณได้รับการศึกษาอย่างดีมาแล้ว คุณคงพอจะทราบว่าเต่าจะจัดอยู่ในจำพวก สัตว์เลื้อยคลานที่โง่งมห่างไกลจากมนุษย์ หรือสัตว์ที่เลี้ยงด้วยน้ำมันมาก เต่ามีสมองดีกว่าแมลง เล็กน้อย คือพอ ๆ กับสัตว์จำพวกกระดูกสันหลังขนานกับพื้นดิน”

ดร.ดิเรกพูดขึ้นทันที

“ออไรน์ ออไรน์ หลวงพี่พูดด้วยเหตุผลน่าฟังเชียวครับ มันเป็นเรื่องจริง เต่า เป็นสัตว์จำพวกเลื้อยคลานที่มีมันสมองแต่เพียงความรู้สึกรู้สึกตามธรรมชาติบางอย่าง เป็นต้นว่าหิว หรือกลัวภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้นแก่ตน หิวขึ้นมาก็หาอาหารกิน ถ้ามีภัยเกิดขึ้นก็หดหัวเข้าไปใน กระดอง”

กิมหงวนพูดขึ้นเป็นคำโคลง 4 สุภาพ

“หัวเต่ายาวแล้วสั้น เล่ห์ลื่นทรชน”

ท่านมหาชวนหัวเราะ

“เต่าเป็นสัตว์ที่โง่งม เจนกระทั่งมนุษย์เราชอบเปรียบเทียบคนโง่งมเหมือนเต่า หรือเป็นเต่า แต่เต่าประหลาดตัวนี้ ฉลาดเกินกว่าที่ใครจะนึกว่าเป็นไปได้ อาตมาภาพพูดอะไร หลวงพ่อเต่าฟังรู้เรื่องทั้งนั้น ก่อนจะทำน้ำมันต์ให้ขึ้นไปบนหมอนแพร หลวงพ่อเต่าจะคลานขึ้นไปเอง เวลาทำน้ำมันต์หลวงพ่อเต่าจะยืดหัวออกมาเต็มที่ แล้วจุ่มหัวลงไปขันน้ำมันต์ 3 ครั้ง จุ่ม ครั้งหนึ่งก็พ่นน้ำครั้งหนึ่ง เป็นการกระทำที่ตื้นเต้นน่าดูมากซึ่งอาตมาภาพกล้ารับรองว่าไม่มีเต่าตัว ใดในโลกนี้จะเฉลียวฉลาดเช่นนี้ ขณะนี้ทางวัดมีรายได้จากผู้ศรัทธาบริจาคให้หลวงพ่อเป็นเงิน 60,000 เศษแล้ว ท่านเจ้าอาวาสได้ตั้งพระสงฆ์ที่นี้สามสิ่งคือเป็นกรรมการรักษาเงิน และใช้จ่ายเงิน ที่ประชาชนบริจาคตามแต่จะศรัทธา มีบัญชีแสดงรายรับรายจ่ายเรียบร้อยเพื่อให้หลวงพ่อเต่า ตรวจสอบ ถ้าหากว่าอาตมาจะซ่อมแซมบูรณะอะไรสักอย่างหนึ่งในวัดนี้ เมื่อคิดกะว่าเป็นเงินเท่าไร อาตมาก็ต้องเรียนให้หลวงพ่อทราบเสียก่อน ถ้าหลวงพ่อพยักหน้าก็หมายความว่าท่านอนุมัติให้ ใช้จ่ายเงินของท่านได้ ถ้าสั่นศีรษะก็หมายความว่าปฏิเสธ”

คณะพรรค 4 สหายทำหน้าตื่น ๆ ไปตามกัน เมื่อผู้เล่าเป็นพระภิกษุสงฆ์ผู้ทรงศีล จึงไม่มีปัญหาอะไรว่าท่านจะนำเรื่องเท็จมาพูด เต่าประหลาดตัวนี้คือสามเณรทองสุกแน่นอน

คุณหญิงวาดได้จิ้งหะพูดท่านก็กล่าวขึ้น

“ดิฉันเตรียมขวดโหลมาแล้วละ จะขอให้หลวงพ่อท่านทำน้ำมันต์ให้ ท่านจะ กรุณาทำให้ไหมคะ จะได้เอาไปเก็บไว้รักษาตัวเมื่อเกิดป่วยไข้ขึ้น”

ท่านมหาชวนยิ้มเล็กน้อย

“อาตมาภาพรับรองไม่ได้ว่าหลวงพ่อก่อนจะทำน้ำมันดีให้หรือไม่ ต้องรอดูแล้วแต่ความพอใจของท่าน ขณะที่อาตมาเชิญหลวงพ่อเข้าไปในโบสถ์จะมีผู้นำภาชนะใส่น้ำมันวางไว้เบื้องหน้าหลวงพ่อเพื่อให้ท่านทำน้ำมันดีให้ หลวงพ่อก่อนชอบใจใครพอใจใครท่านก็ทำให้ แต่ถ้าไม่ทำท่านก็สิ้นศรัทธา”

“ยังงั้นดิฉันคงมีหวังค่ะ ดิฉันจะพูดอ่อนนวยหลวงพ่อเอง”

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ แล้วคณะพรรค 4 สหายก็สนทนาศักถามท่านมหาชวนถึงเรื่องเกี่ยวกับหลวงพ่ออีกมากมาย ท่านมหาได้เล่าให้ฟังโดยละเอียด สักครู่หนึ่งเจ้าแห้วก็เดินเข้ามาในกุฏิพร้อมด้วยธาดไม้ใสน้ำอัดลมแช่เย็น 3 ขวด เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สั่งให้เจ้าแห้วเปิดถวายท่านมหา

ก่อนเวลา 13.00 น.เพียงเล็กน้อย ท่านมหาชวนได้ชวนคณะพรรค 4 สหายลงจากกุฏิเดินตรงไปยังสระใหญ่ข้างหอระฆัง ตามเวลาที่กล่าวนี้มีประชาชนหลายร้อยคนยืนออกันอยู่ที่ปากสระจนแทบจะหาที่ว่างยืนดูอีกไม่ได้ เพราะใกล้เวลาที่หลวงพ่อเต่าจะขึ้นมาจากใต้น้ำแล้ว

คณะพรรค 4 สหายซึ่งเป็นแขกผู้มีเกียรติของท่านมหาได้มีโอกาสสังเกตการณ์อย่างใกล้ชิด เสียงจ้อกแจ้กจอแจของบรรดาผู้ที่เลื่อมใสศรัทธาในหลวงพ่อเต่าดังอยู่ตลอดเวลา คนเหล่านี้ล้วนแต่มาจากตำบลไกล ๆ บางคนก็มานอนค้างอยู่ที่วัดนี้

“เจริญพร”

หลวงพ่อกล่าวถามพลเบา

“นาฬิกาทำอะไรแล้วคุณ”

“13.00 น. พอดีครับหลวงพี่”

พอพลพูดขาดคำ หลวงพ่อเต่าก็โผล่ขึ้นมาบนผิวน้ำแลเห็นตัวอย่างถนัด คณะพรรค 4 สหายตื่นตื่นไปตามกัน ดร.ดิเรกรีบถ่ายภาพไว้ด้วยกล้องถ่ายภาพยนตร์ชนิดพิเศษของเขา ประชาชนต่างจูดรูปเทียนนมัสการหลวงพ่อเต่าทันที

มันเป็นความจริงตามข่าวที่เขาเล่าลือกัน หรือตามที่เจ้าแห้วเล่าให้ฟัง เต่าตัวนี้มีรูปลักษณะผิดแปลกกว่าเต่าทั้งหลาย กระดองค่อนข้างขาว และบาง หลวงพ่อเต่าคลานขึ้นมาบนแท่นหินที่ลาดลงไปใต้น้ำ ยีดคอออกมาเต็มที มองไปรอบ ๆ สระ ใครต่อใครต่างยกมือไหว้ไปตามกัน และหมายถึงคณะพรรค 4 สหายด้วย

ท่านมหาชวนนั่งคุกเข่าบนแท่น และก้มหน้าลงพูดกับหลวงพ่อเต่าเบา ๆ

“นิมนต์หลวงพ่อเข้าไปในโบสถ์เถาะครับ”

หลวงพ่อพยักหน้าหงิก ๆ ทำให้คณะพรรค 4 สหายแปลกใจไปตามกัน และยังแปลกใจขึ้นอีกเมื่อเห็นหลวงพ่อเต่าคลานขึ้นมาบนฝ่ามือของท่านมหาชวน ซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ คุณหญิงวาดร้องไห้กระซิก ๆ หันมาพูดกับเจ้าคุณทั้งสองด้วยเสียงสั่นเครือ

“โถ – เจ้าคุณคูสิคะ น้ำตาของหลวงพ่อบ้านไหลพรากทีเดียว ท่านคงจะสงสารตัวเองที่คืนร่างเป็นคนไม่ได้ ดิฉันได้เห็นกับตาเองอย่างนี้แล้วดิฉันเชื่อ 200 เปอร์เซ็นต์ทีเดียวค่ะ”

นิกรก็ม่น้ำลางถามหลวงพ่อบา ๆ

“หลวงพ่อกับ กรุณา รับพวกผมไว้เป็นศิษย์ของหลวงพ่อด้วยได้ไหมครับ”

หลวงพ่อบาจ้องเขม็งมองคุณนายจอมทะเล้นสักครู่แล้วท่านก็พยักรับ แต่น้ำตาของไหลพรากตลอดเวลา ท่านมหาชวณกล่าวกับคณะพรรค 4 สหายบา ๆ

“เจริญพร เชิญพวกคุณเข้าไปในโบสถ์ดีกว่า หลวงพ่อบ้านจะได้ทำน้ำมนต์ให้ท่านมีเวลาสำหรับพวกเราเพียงวันละครึ่งชั่วโมงเท่านั้นเอง เกินเวลาแล้วท่านไม่ยอมทำน้ำมนต์ให้ใครทั้งนั้น และจะต้องเชิญท่านออกจากโบสถ์มาลงที่สระนี้”

ครั้นแล้วท่านมหาชวณก็อุ้มหลวงพ่อบาเดินตรงไปยังโบสถ์ทางขวามือ พระภิกษุประมาณ 5 องค์พร้อมด้วยคณะพรรค 4 สหาย และประชาชนหญิงชายหลายสิบคนต่างติดตามกันไปเป็นขบวน ดร.ดิเรกได้ถ่ายภาพยนตร์ไว้อีก เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสายตาของเขา เช่นนี้ทำให้นายแพทย์หนุ่มแปลกใจมาก

ภายในโบสถ์อันอบอุ่นด้วยกลิ่นไอของพระพุทธศาสนา ประชาชนต่างพากันเข้ามานั่งพับเพียบเรียบร้อยจนแน่นขนัด เบื้องหน้าองค์พระประธาน ทุกคนต่างก้มลงกราบ พระพุทธรูปด้วยความเลื่อมใส คณะพรรค 4 สหายนั่งอยู่ข้างหน้าเพื่อนใกล้กับท่านมหาชวณ

แล้วท่านมหาชวณผู้เป็นพระพี่เลี้ยงก็ก้มหน้าลงพูดกับหลวงพ่อบา

“นิมนต์หลวงพ่อบาพักก่อนเสียดีก่อนเถอะครับ”

หลวงพ่อบาพยักหน้าหงึก ๆ คลานขึ้นไปนอนบนหมอนแพ ท่ามกลางความตื่นเต็นมหัศจรรย์ใจของพรรค 4 สหายเหลือที่จะกล่าว ส่วนพระภิกษุ และพวกชาวบ้านซึ่งเป็นคนพื้นเมืองเห็นเป็นของธรรมดาสำหรับเขา เพราะทุกคนเชื่อมั่นว่าหลวงพ่อบาคือสามเณรน้อยที่กลายร่างจากมนุษย์เป็นเต่า จึงสามารถฟังถ้อยคำที่พูดกันรู้เรื่อง

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กระซิบกับพลบา ๆ

“มันมีอะไรหลายอย่างที่ทำได้มั่นใจว่า เต่าตัวนี้เป็นเต่าพิเศษ สมกับที่ใคร ๆ เรียกว่าหลวงพ่อบา”

นายพัชราภรณ์ยิ้มเล็กน้อย

“นั่นนะซีครับ ตอนแรกผมไม่มีใครจะเลื่อมใสเท่าใดนัก แต่พอได้เห็นหลวงพ่อบาแล้ว ศรัทธาก็เกิดขึ้นแก่ผม”

อาเสียดิมหงวนกระซิบกระซาบกับนิกรบ้าง

“แกมีความเห็นอย่างไรบ้างวะกร”

นิกรถอนหายใจบา ๆ

“หิวจนแทบจะเป็นลมแล้ว”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“คนละเรื่องไว้ย ฉันไม่ได้ถามแกอย่างนั้น ฉันถามถึงความรู้สึกของแกในเรื่อง หลวงพ่อเต่า ไม่ใช่เรื่องปากท้องของแก”

“อ้อ”

แล้วนายจอมทะเล้นก็หัวเราะหึ ๆ

“กัันไม่อยู่ในฐานะที่จะวิพากษ์วิจารณ์อะไรได้ นอกจากจะบอกว่า.....”

แล้วนิกรก็เอียงหน้าเข้ามากระซิบข้างหูอาเสียบา ๆ

“ให้คืนตายเถอะวะ ขนาดหลวงพ่อนี่นะทำตุนน้ำแดงพิเศษเลย กระดูกระเดี้ยว กรอบไปหมด”

กิมหงวนทำคายน ยกฝ่ามือปลักหน้านิกรเต็มแรง

“โธ่ - อ้ายเวร”

แล้วเสียบหงวนก็หันมาฟ้องคุณหญิงวาด

“อ้ายกรรมันบอกว่ามันอยากกินหลวงพ่อกับ”

คุณหญิงวาดนัยน์ตาเหลือก นึกว่าอยู่บ้านก็ผลอตัวพุดออกมาดัง ๆ

“หา อ้ายกรรมันว่ายังไงนะ มันจะกินหลวงพ่อยังงั้นรี อ้ายบรรลัษจักร นรกจะกิน หัวไม่รู้จักอะไร กินเข้าไปได้เระะ ท่านไม่ใช่เต่าธรรมดา”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ยกมือตอบว่าคุณหญิงเบา ๆ

“คุณหญิง นี่มันในโบสถ์ไม่ใช่บ้านเรา จะพุดจะจาก็เบา ๆ หน่อยซีน่า”

แทนที่จะสงบเสียบคุณหญิงกลับทำตาเขียวกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ แล้วพุดเสียงดัง ขึ้นกว่าเก่าราวกับตะโกน

“ก็อ้ายกรรมันบอกว่ามันอยากกินหลวงพ่อดีนี่คะ”

นิกรเอ็ดตะโรขึ้นบ้าง

“ผมเปรียบเทียบให้อ้ายหงวนมันฟังหรือกรับ ผมว่าเต่าขนาดหลวงพ่อกำลังกิน ไม่ใช่ว่าจะกินหลวงพ่อ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ จู๋ปาก และโบกมือห้าม

“นั่งเฉย ๆ เอะน่าพวกเรา”

ท่านมหาชวนจัดแจงยกบาตรใบหนึ่งซึ่งมีน้ำอยู่เต็มบาตรมาวางข้างหมอนแพร เบื้องหน้าหลวงพ่อดี ต่อจากนั้นท่านก็จุดธูปเทียนบูชาพระพุทธรูปในโบสถ์ เสร็จแล้วก็คลานเข้ามา นั่งพับเพียบข้างหลวงพ่อดี

“หลวงพ่อกับ”

ท่านมหาพุดยิ้ม ๆ

“ผมขอนิมนต์หลวงพ่อดำเนินนํ้ามนต์แจกจ่ายให้พวกสานุศิษย์ของหลวงพ่อเพื่อรักษาโรคภัยไข้เจ็บของเขา นิมนต์เถอะครับ ท่านผู้มีเกียรติกลุ่มนี้สุดสําหรับเดินทางมาจากกรุงเทพฯ ๑ เพื่อต้องการบุญกุศลของหลวงพ่อด้วยตนเอง หลวงพ่อกุณาทำนํ้ามนต์ได้แล้วครับ”

หลวงพ่อเต่าค่อย ๆ ยืดศีรษะออกมาจนเต็มที สายหัวไปมามองไปรอบ ๆ ตัวของท่าน สักครู่หนึ่งก็คลานมาที่บาตร ขอบบาตรสูงเท่าหมอนแพรใบใหญ่พอดี หลวงพ่อเต่าค่อย ๆ ก้มหัวลงไปใบบาตรนั้น สักครู่ก็เงยหัวขึ้นมาพ่นนํ้าไปข้างหน้าเป็นทางยาว ถูกกลางศีรษะเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ซึ่งกำลังหมอบคลุกหลวงพ่อยู่พอดี

ใครต่อใครต่างพากันหัวเราะขื่นพร้อม ๆ กัน ท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ทำหน้ากระแจะระดขอบกล มหาขวนรีบบอกเจ้าคุณปัจฉิม ๑

“หลวงพ่อดำเนินนํ้ามนต์ใจเจ้าคุณมากกว่าคนอื่นจึงพ่นนํ้าให้ อาตมาภาพเชื่อว่าต่อไปนี้ไปเจ้าคุณจะมีความสุขความเจริญยิ่ง ๆ ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ยิ้มแห้ง ๆ ก้มลงกราบหลวงพ่อเต่าทันที

“ขอบคุณครับหลวงพ่อกุณาทำนํ้ามนต์ให้ผม”

คณะพรรค 4 สหายยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน หลวงพ่อเต่าทำนํ้ามนต์ต่อไป ก้มหัวลงไปใบบาตรอีก เจ้าคุณปัจฉิม ๑ คลานเข้าไปหมอบใกล้ ๆ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ อยากให้หลวงพ่อดำเนินนํ้ามนต์ให้บ้าง ก็ปราดเข้ามาหมอบข้างเจ้าคุณปัจฉิม ๑

คุณหญิงวาดยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก หันมาพูดกระซิบกระซาบกับเสี่ยหงวน

“เออคูชิ พ่อหงวน ใครจะแน่กว่าใคร ฮี - ฮี”

อาเสี่ยกระซิบตอบ

“เจ้าคุณอาปัจฉิม ๑ แน่กว่าครับ เติยนโล่งไปหมดเลยเหมือนกับลูกมะอึกที่สุกอมคาคัน เจ้าคุณอาประสิทธิ์ ๑ ยังมีหอมแหมมอยู่กลางกระหม่อมสองสามเส้น”

คุณหญิงวาดหัวเราะคิก

“จริงสินะ คู ๆ เหมือนเกาะไหล่ในแผนที่”

หลวงพ่อเต่าเงยศีรษะขึ้นมาจากบาตรนํ้ามนต์ แล้วหันคอมองไปรอบ ๆ และจ้องมองดูเจ้าคุณทั้งสอง สักครู่ก็พ่นนํ้าเป็นทางยาว

“โฮ้ย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ อุทานขึ้นดัง ๆ ยกมือขวาปิดนัยน์ตาซ้าย แล้วพูดกับ

หลวงพ่อดำ

“พ่นศีรษะซีครับหลวงพ่อ ทำไมถึงพ่นหน้าผมล่ะครับ ถูกลูกนัยน์ตาพอดี”

หลวงพ่อดำพยักหน้าหงิก ๆ ก้มหัวลงไปใบบาตรนํ้ามนต์อีกเป็นครั้งที่สาม แล้วโผล่ขึ้นมาพ่นนํ้ามนต์เป็นทางยาวคล้ายปลาเสื่อพ่นนํ้า นํ้ามนต์หลวงพ่อดำถูกหน้าเจ้าคุณปัจฉิม ๑ อย่างจัง

คณะพรรค 4 สหายหัวเราะขำพร้อม ๆ กันทำให้ใครต่อใครอดหัวเราะไม่ได้ การ
ทำน้ำมนต์ของหลวงพ่อสืบสกุลลงเพียงเท่านี้

ท่านมหาชวนเป็นผู้แจกจ่ายน้ำมนต์หลวงพ่อ ใครต่อใครพากันเข้ามาล้อมส่ง
ภาชนะให้พระพี่เลี้ยงหลวงพ่อ ท่านมหาใช้จอกโลหะใบเล็ก ๆ ตักน้ำมนต์ในบาตรใส่ขวด หรือขัน
หรือภาชนะอื่น ๆ แบ่งเฉลี่ยให้ทั่วหน้ากัน

คุณหญิงวาดกล่าวถามท่านมหาชวนเบา ๆ

“ท่านมหาคะ ดิฉันอยากจะขอความกรุณาหลวงพ่อให้ท่านทำน้ำมนต์ให้พวกเรา
เป็นพิเศษจะได้ไหมคะ”

มหาชวนยิ้มเล็กน้อย

“เจริญพร อาตมาภาพต้องเรียนถามหลวงพ่อก่อน”

แล้วท่านมหา ก็มั่งลงพูดกับหลวงพ่อ

“หลวงพ่อกับ ท่านผู้มีเกียรติขณะนี้มีความนิยมเลื่อมใสในบุญฤทธิ์ของหลวงพ่อ
อยากจะให้หลวงพ่อก่อนน้ำมนต์ให้เป็นพิเศษ หลวงพ่อจะขัดข้องไหมครับ”

หลวงพ่อแต่ค่อย ๆ ยึดคอออกมาจากกระดอง เงยหน้ามองคณะพรรค 4 สหาย
คล้ายกับว่าท่านจะพิจารณาด้วยวิถีนามว่าคนเหล่านี้มีความศรัทธาเลื่อมใสในตัวของท่านจริง
หรือไม่ สักครู่ท่านก็มองดูพระพี่เลี้ยงของท่านแล้วสั่นศีรษะช้า ๆ

มหาชวนยิ้มให้คณะพรรค 4 สหาย

“อาตมาภาพเสียใจมากที่หลวงพ่อก่อนปฏิเสธไม่ยอมทำน้ำมนต์ให้เป็นพิเศษ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ยกมือเกาศีรษะ หันมาทำตาเขียวกับนิกรลูกเขยจอมทะเล้น

ของท่าน

“แกมันปากเสียเลยทำให้พวกเราอดน้ำมนต์”

นายจอมทะเล้นขมวดคิ้ว

“เอ๊ะ ผมไม่ได้ไปว่าอะไรท่านนี่ครับ”

“ถูกแล้ว แกไม่ได้ว่าอะไรท่าน แต่แกวิจารณ์ว่าแต่ขนาดหลวงพ่อกำลังนำกิน”

“ปู้ไซ้”

นิกรเอ็ดตะโร

“ผมหมายถึงแต่ขนาดนี้ ไม่ได้หมายถึงแต่หลวงพ่อ”

แล้วนิกรก็มั่งลงกราบหลวงพ่อก่อน ยืนหน้าเข้ามาใกล้หลวงพ่อ

“หลวงพ่อกับยกโทษให้ผมเถอะครับ ผมไม่มีเจตนาที่จะดูถูกดูหมิ่นหลวงพ่อเลย
นะครับ หลวงพ่อเป็นชีบานาสงฆ์อย่าถือโกรธเลยครับ”

หลวงพ่อก่อนยิ้มเล็กน้อย แล้วหุดหัวเข้าไปในกระดองตามเดิม นิกรเอ็ดมือเขี่ย
ข้างกระดอง

“หลวงพ่อก่อนนิมนต์ออกมาก่อนซีครับ”

ท่านมหาชวนพูดเสริมขึ้น

“อย่ารบกวนท่านเลยคุณ หลวงพ่อก่อนจะจำวัด”

นิกรถอนหายใจหนัก ๆ

“แล้วทำยังไงพวกผมถึงจะได้แนมนต์เอาไปกรุงเทพฯ ๑ ละครับ หลวงพี่ช่วยอ้อนวอนหลวงพ่อก่อนหน่อยซีครับ”

ท่านมหาอดหัวเราะไม่ได้

“อาตมาภาพได้บอกพวกคุณแล้ว ตามธรรมดาหลวงพ่อก่อนจะทำแนมนต์แจกจ่ายประชาชนวันละหนึ่งบาตรเท่านั้น ใครอยากได้เป็นพิเศษก็ต้องอ้อนวอนท่าน บางคนท่านก็ทำให้แต่โดยมากท่านจะไม่ยอมทำให้ใครเป็นพิเศษเลย”

พลยิ้มให้ท่านมหาแล้วกล่าวว่า

“พวกผมก็ไม่มีหวังที่จะได้น่ามนต์หลวงพ่อก่อนนะซีครับ”

ท่านมหาชวนมองคุณ่ามนต์ในบาตร

“น่ามนต์นี้ยังเหลืออยู่อีกมากอาตมาจะให้ไปใช้ เอาไปผสมกับน้ำแก้โรครกข์ไข้เจ็บได้สารพัด คุณมีอะไรมาใส่หรือเปล่า”

พลหัวเราะ

“ไม่ได้เตรียมเอามาหรอกครับ”

อาเสี้ยหันควับมาทางเจ้าแห้ว แล้วพูดขึ้นด้วยเสียงอันดัง

“เฮ้ย เอ็งวิ่งไปที่เรือเอาปีบมาใส่น่ามนต์สักใบเถอะวะ”

ท่านมหาชวนสะดุ้งโหยง ยิ้มให้เสี้ยหงวน

“เจริญพร คุณจะเอาไปขาย หรือเอาไปกิน”

เสี้ยหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“เอาไปกินครับ”

“เอาไปกินก็เอาแต่เพียงขวดเล็ก ๆ มาใส่ไป เชื้ออาตมาเถอะคุณ น่ามนต์ของหลวงพ่อก่อนแต่เพียงขวดเล็ก ๆ เอาไปผสมกับน้ำตั่งหนึ่งถัง”

นิกรถามขึ้นเบา ๆ

“ผสมน้ำคลอง หรือน้ำประปาครับหลวงพี่”

ท่านมหาชวนหันมายิ้มให้นายจอมทะเล้น

“สุดแล้วแต่คุณเถอะ น้ำคลองหรือน้ำประปาใช้ได้ทั้งนั้น”

เสี้ยหงวนถามขึ้นบ้าง

“หยดยาอุทัยลงไปนิดหน่อยได้ไหมครับ จะได้กินแก้ร้อนในกระหายน้ำไปในตัว”

คุณหญิงหันมาทำตาเขี้ยวกับกิมหงวน

“แกนี่ปัญหาจริงแยะ อย่าซักถามอะไรท่านโดยไม่จำเป็นเลยนะ” แล้วท่านก็หันมาทางเจ้าแห้ว “ไปที่เรือเดี๋ยวนี้ เอาขวดเปล่ามาให้ข้าสักใบ จะได้ใส่น้ำมนต์หลวงพ่อเต๋าเอาไปกรุงเทพ ฯ”

เจ้าแห้วรับคำสั่ง คลานออกไปจากโบสถ์ ต่อจากนั้นท่านมหาชวนกี้แจกจ่ายน้ำมนต์หลวงพ่อให้กับพุทธมามกะชนผู้เลื่อมใสศรัทธาในบุญฤทธิ์ของหลวงพ่อเต๋า ประชาชนต่างย่อย ๆ กันลาหลวงพ่อเต๋า และท่านมหาชวนกี้กลับบ้าน ตลอดเวลาที่ผ่านไปคร.ดิเรกเต็มไปด้วยความประหลาดใจอย่างใหญ่หลวง นายแพทย์หนุ่มบอกตัวเองว่าเต๋าดูน่าจะเป็นมนุษย์ที่กลายร่างเป็นเต๋าดังที่รำลือกัน เพราะเต๋าธรรมดาจะไม่รู้ภาษาคนเลย หลวงพ่อเต๋ายักหน้าได้ สันศิระยะได้ และการทำน้ำมนต์ก็ทำเหมือนกับภิกษุสงฆ์ที่เป็นพระอาจารย์ เต๋าทัว ๆ ไปจะทำอย่างนี้ไม่ได้เป็นอันขาด

เขาอยากจะคิดว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสายตาของเขามันน่าจะเป็นความฝันมากกว่าความจริง อย่างไรก็ตาม เท่าที่เขาได้เล่าเรียนวิชาแพทย์มา เขารู้ว่าเต๋าเป็นสัตว์เลื้อยคลานประเภทกระดูกสันหลังขนานกับพื้นดิน ในวิชาแอนนาโตมี หรือกายวิภาคศาสตร์ เต๋าเป็นสัตว์ที่ห่างไกลจากมนุษย์มากมาย เซลล์ต่าง ๆ ของเต๋าเลวมากจำพวกเดียวกับกบ, คางคก, หรือเขียด แต่เต๋อาจจะมีความรู้สึกทางสมองดีกว่าสัตว์เลื้อยคลานบางชนิด เป็นต้นว่าสัญชาตญาณต่าง ๆ คร.ดิเรกไม่อาจจะเข้าใจได้ว่าทำไมคนจึงกลายเป็นเต๋าไปได้ และไม่เคยปรากฏว่ามีนักวิทยาศาสตร์คนใดในโลกเปลี่ยนแปลงร่างกายของคนให้กลายเป็นสัตว์ไปได้เลย

เขาครนทนไม่ได้ก็หันมากระซิบถามนายพัชราภรณ์เบา ๆ

“เฮ้ – ฝรั่งเศสไปหมดแล้ว แกช่วยอธิบายให้กันเข้าใจหน่อยเถอะว่า ทำไมคนจึงจะกลายเป็นเต๋าไปได้”

พลหัวเราะหึ ๆ

“ก็แกเข้าใจว่ายังไงล่ะ”

คร.ดิเรกยกไหล่พร้อมกับแบมือทั้งสองข้าง

“กันไม่อาจจะเข้าใจอะไรได้เลย และไม่กล้าสันนิษฐานด้วย โอ – ฝรั่งเศสเป็นง”

พลว่า

“กันก็อยากจะเข้าใจเหมือนกับคนอื่นอีกหลายร้อยหลายพันคนที่เขาเข้าใจกันว่า หลวงพ่อเต๋าคือสามเณรทองสุกที่หายไปจากวัดเพราะแก่กล้าวิชา”

“วิชาไสยศาสตร์” นายแพทย์หนุ่มพูดเบา ๆ

พลยักหน้า

“ถูกแล้ว แกก็ยอมรับว่าแกเคยเห็นความศักดิ์สิทธิ์ของพวกโยคีในอินเดียมาแล้วนี่นา หลวงพ่อเต๋ากลายร่างจากคนเป็นเต๋าก็ด้วยอำนาจไสยศาสตร์นี่แหละ”

ดร.ดิเรกถอนหายใจเฮือกใหญ่

“กันเห็นจะต้องค้นคว้าหาความรู้ในวิชาไสยศาสตร์เป็นการใหญ่ ไสยศาสตร์เป็นวิชาเร้นลับมาก ไสยศาสตร์ทำให้สิ่งที่เป็นไปไม่ได้เป็นไปได้ ไสยศาสตร์ย่อมเหนือศาสตร์อื่น ๆ แต่ทว่า...ไสยศาสตร์เรียนได้ยากมาก เพราะไม่มีตำรา และหลักวิชา”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“เรียนกับกันก็ได้นี่หมอ กันพอจะสอนแก่ได้เกี่ยวกับคาถาอาคมอยู่ยงคงกระพัน ยังฟันไม่กลัวใคร ทำเสน่ห์ยาแฝด หนะหน้าทอง ลิ่นสาธิตา เสกโต๊ะเก้าอี้เข้าห้องคน กันมีความชำนาญพอใช้ได้”

นายแพทย์หนุ่มทำตาปริบ ๆ

“คนเขาจะพูดกันหมอย่าเลือกหน่อยเลยวะ หน้อยสุดสำหรับคุยกับอ้ายพลเบา ๆ แล้วแกยังเลือกได้สินได้”

นิกรหัวเราะชอบใจ

“ก็นั่งอยู่ใกล้กันแค่นี้หว่า”

ในเวลาเดียวกันนี้เอง ท่านผู้ใหญ่ทั้งสามกำลังสนทนากับท่านมหาชวนอย่างเพลิดเพลิน ท่านมหาได้เล่าถึงความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อบุญรอด ซึ่งท่านเองก็ไม่ได้เชื่อถ้อยอย่างมมายไร้เหตุผล แต่บุญฤทธิ์ และอิทธิปาฏิหาริย์อันไม่น่าจะเป็นไปได้ ประกอบกับสิ่งแวดล้อม และเหตุผลอื่น ๆ อีกหลายประการทำให้ท่านมั่นใจว่าหลวงพ่อบุญรอดคือสามเณรน้อยที่หายไปจากวัด

คุณหญิงวาดร้องไห้กระซิก ๆ ยกหลังมือเช็ดน้ำตา ท่านก็มลงมองคุณหลวงพ่อบุญรอดด้วยความสงสาร แล้วท่านก็ร้องไห้โฮ

“อ้าว” เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ อุทานขึ้นดัง ๆ “ร้องให้ทำไมคุณหญิง”

คุณหญิงวาดสะอื้น

“ดิฉันสงสารหลวงพ่อบุญรอดเหลือเกินคะ โธ – คุณชีคะ ท่านนอนนิ่งเฉยน้ำตาไหลพรากคงจะสงสารตัวเองที่มีเวรกรรมต้องกลายร่างเป็นเต่า ฮือ – ฮือ – เพราะท่านทดลองวิชาของท่านถึงได้เป็นเช่นนี้ ไม่ผิดอะไรกับหลวงพ่อบุญรอดกระบุงทะเลที่กลายร่างเป็นจระเข้” พุดจบท่านก็หันมาทางนิกรหลานชายของท่าน “แกก็เหมือนกันนะกร ชอบเล่นคาถาอาคม บางทีก็นั่งเข้าญาณเพ่งกลืนหัววิปัสสนาอยู่จนดีกจนคืน ระวังให้ดีแกจะกลายเป็นเต่าเหมือนหลวงพ่อบุญรอด”

นิกรอมยิ้ม

“ดีซีครับ ไม่ต้องทำอะไรว่ายน้ำเล่นเพลิน ๆ ตลอดวัน”

การสนทนาสิ้นสุดลงเมื่อเจ้าแก้วเดินเข้ามาในโบสถ์ในมือขวาดถือขวดวิสกี้ไปล่าหนึ่งขวด เจ้าแก้วทรุดตัวนั่งคลานเข้ามาหาท่านมหาชวนแล้วส่งขวดให้ท่าน

“รับประทานขอเต็ม ๆ หน้อยนะครับหลวงพี่ รับประทานผมคิดว่าโรคเรื้อรังของผมคงจะหายเด็ดขาดในคราวนี้”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวถามทันที

“เอ็งเป็นโรคอะไรวะ”

เจ้าแห้วยิ้มอาย ๆ

“รับประทานโรคอย่างว่าแหละครับ รับประทานเป็นมาตั้งแต่อายุ 18 รับประทานทั้งยาฉีด และยาหม้อไม่หายขาดได้เลย รับประทานบางทีความว้าวยังไม่ทันจะหายความควายเข้ามาแทรก รับประทานเป็นซะเรื่อย หน้าร้อนยังรับประทานค้อยยังชั่วหน่อยครับ แต่หน้าหนาวทรมาณเหลือเกิน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ออดหัวเราะไม่ได้

“จำไว้เถอะ ความสุขที่ได้รับนะมันเกิดขึ้นชั่วประเดี๋ยวประด๋าวเท่านั้น แต่ความทุกข์ทรมาณและความรันทดใจมันเกิดขึ้นแรมปีทีเดียว”

เสี่ยหงวนพูดเสริมขึ้น

“คุณอา ก็ยังไม่หายไม่ใช่หรือครับ”

ท่านเจ้าคุณทำคายน

“หายแล้วโว้ย”

กิมหงวนเอียงคอมยิ้ม

“หายทำไมคุณอาไม่ทานสาเกเชื่อมล่ะครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำตาโตเท่าไข่ห่าน

“ห้องข้าเสีย ไม่ถูกโรคกับสาเก กินเข้าไปที่ไรท้องร่วงทุกที ไม่ใช่ว่ากินไม่ได้ เพราะแสงโรคพรรคนั้น”

คุณหญิงวาดหัวเราะทั้งน้ำตา

“เจ้าคุณทั้งสองคนนะต่างก็เป็นโรคทานสาเกหรือปลากะเบนไม่ได้ด้วยกันทั้งนั้น อย่างมาพูดดีเลย ดิฉันรู้หรือก”

ท่านมหาชวนอมยิ้ม ส่งขวดที่บรรจุน้ำมันดีประมาณครึ่งขวดให้เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ แล้วกล่าวว่า

“เจริญพร อาตมาดักให้หมดบาตรเลย ขอรับรองว่าเจ้าคุณหรือใครเป็นโรคอะไร ถ้าได้รับประทานน้ำมันดีนี้จะหายขาดราวกับปลิดทิ้งช่วงเวลาสองสามวันเท่านั้น”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ยกมือไหว้พระพี่เลี้ยงหลวงพ่

“ขอบคุณครับ วิธีใช้จะต้องทำยังไงบ้างครับท่านมหา”

มหาชวนว่า

“ก็ควรจะจุดธูปเทียนระลึกถึงคุณหลวงพ่ และอธิษฐานให้หายจากโรคนั้น ๆ อาตมาภาพขอบอกว่าศรัทธานั้นสำคัญกว่าสิ่งอื่น ถ้าไม่เลื่อมใส หรือไม่เชื่อถือน้ำมันดีนี้ก็คือน้ำเปล่า ๆ ไม่มีความหมายอะไรเลย”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“เชื้อสีกะท่านมหา เราอุทิศสำห้มาจากกรุงเทพ ฯ ก็ด้วยศรัทธาเชื่อมั่นในความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อดี”

ท่านมหาชวนยิ้มอย่างใจดี ก็มั่งมองดูหลวงพ่อดีแล้วกล่าวกับคณะพรรค 4 สหาย

“หลวงพ่อดีท่านจำวัดสบายแล้ว ถึงเวลาที่อาตมาภาพจะต้องเชิญท่านไปที่สระ ท่านจะได้พักผ่อนตามสบาย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ว่า

“ถ้ายังงั้นพวกผมก็ถือโอกาสกราบลาท่านมหาละครับ ได้น้ำมนต์แล้วดีใจเหลือเกิน บางทีน้ำมนต์ของหลวงพ่อดีคงจะช่วยให้คุณหญิงของผมมีจิตใจผ่องแผ้วขึ้นบ้าง หมู่นี้อากาศร้อนคุณหญิงแก่แก่บ่นสักหน่อย พอตื่นนอนก็บ่นว่าใครต่อใครไปจนค่ำ”

คุณหญิงก้อนแก้ว

“ก็ดิฉันเป็นแม่บ้าน มันมีเรื่องให้บ่นจะไม่ให้บ่นอย่างไรกัน คนของเราจะตะละคนมันใช้ไม่ได้ ดิฉันก็ต้องบ่นต้องคำ”

แล้วท่านก็ยิ้มให้ท่านมหาชวน คุณหญิงก็มั่งกราบท่านมหาด้วยความเคารพ

“ดิฉันกราบลาละเจ้าค่ะ”

“สวัสดิ์คุณหญิง ขอให้อายุวรรณ โณ, สุขัง, พลัง... เจริญพร”

กิมหงวนนึกอะไรขึ้นมาได้ก็ร้องขึ้นดัง ๆ

“พวกเรายังไม่ได้บริจาคเงินบำรุงวัดเลย หลวงพ่อดีรับ น้ำมนต์ในขวดนี้คิดเท่าไรครับ”

ท่านมหาหัวเราะ

“เจริญพร น้ำมนต์ของหลวงพ่อดี อาตมาไม่เคยจำหน่ายเป็นมูลค่าให้แก่ผู้ใด แต่ใครจะมีศรัทธาบริจาคทรัพย์บำรุงวัดก็สุดแล้วแต่ และไม่ได้มีกะเกณฑ์มากนักน้อยอย่างไร”

กิมหงวนมองดูเพื่อนเกลอของเขา

“เฮ้ย บริจาคทรัพย์บำรุงวัดเถอะพวกเรา ศาสนาเราจะยังยืนอยู่ได้ก็เพราะพุทธศาสนิกชนช่วยกันทะนุบำรุง กันยินดีสละเงินพันบาทบำรุงวัดบ้านไร่ อย่างน้อยกันก็ได้ชื่อว่ากันมีส่วนได้บำรุงพระพุทธศาสนาเหมือนกัน”

กิมหงวนล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบซองธนบัตรออกมานับ ธนบัตรใบละร้อยบาทรวม 10 ฉบับส่งให้ท่านมหาชวน

“นี่ครับหลวงพ่อดี ผมบริจาคเงินบำรุงวัด 1,000 บาท”

ท่านมหาหามองดูอาเถี่ยอย่างชื่นชม

“ถ้าท่านผู้ดีมีเงินอย่างคุณ มีจิตศรัทธาอย่างนี้ อาตมาภาพเชื่อเหลือเกินว่า พระพุทธศาสนาของเราจะไม่มีวันสิ้นสูญ หรือทรุดโทรมลงไป ขอให้ท่านผู้ดีทั้งหลายที่ศรัทธาในพระพุทธศาสนาทั้งหลาย ขอให้อานิสงส์แห่งกุศลผลบุญนี้ ตอบสนองคุณให้มีความสุขความเจริญยิ่ง ๆ เกิด”

เสี่ยหงวนยิ้มแป้น ส่งธนบัตรใบละร้อยบาทให้ท่านมหาอีกปีกหนึ่ง

“เอาไปอีกพันก็แล้วกันครับ แะ แะ เรื่องทำบุญผมไม่ยอมน้อยหน้าใครหรอก ครับหลวงพี่ เราเป็นคนไทยภายใต้ร่มเงาของพระพุทธศาสนา เราก็ต้องช่วยกันทะนุบำรุง พระศาสนาไว้”

“เจริญพร คุณคิดถูกแล้ว การทำบุญบำเพ็ญกุศลก็เปรียบเหมือนกับที่เราสะสม เสบียงไว้ชาติหน้า ผลกรรมนั้นย่อมตอบสนองเราเสมอ สมดังที่พระบรมศาสดาของเราได้ตรัสไว้ ว่า ..... บุคคลทำดีย่อมได้ดี และทำชั่วย่อมได้ชั่ว”

เสี่ยหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ แล้วส่งเงินให้ท่านมหาอีกพันบาท

“เอาอีกพันบาทก็แล้วกันครับ สำหรับพันนี้ผมถวายหลวงพี่เป็นส่วนตัว หลวงพี่ พูคน่าฟังมาก”

ท่านมหาหัวเราะ

“เจริญพร เงินไม่มีความหมายอะไรสำหรับอาตมาหรอก อาตมาไม่อาจจะ รับไว้ได้”

“อ้าว ก็ผมมีใจศรัทธาถวายหลวงพี่นี่ครับ”

ท่านมหาสั่นศีรษะ

“อาตมาภาพปลงตกเสียแล้วคุณ แต่ว่าอาจจะเป็นความรู้สึกรู้ใจของคนที่ไม่ไกลเบา ปัญญาอย่างอาตมาก็ได้ อาตมาเคยเป็นพ่อค้า เป็นนักธุรกิจที่ทำงานตัวเป็นเกลียวเพื่อหาเงิน ที่สุด อาตมาก็เห็นว่า เงินคือปัจจัยสำคัญที่ทำให้สัตว์มนุษย์ทั้งหลายมีความดิ้นรนทะเยอทะยานอยาก ได้ จนไม่มีความสุข บ้างก็ดิ้นรนดิ้นรนระรานเสียผู้เสียคนเพราะเงินนี้ อาตมาก็เลยตัดใจบวชเป็นพระใน พระบวรพุทธศาสนา ไม่ยอมแตะต้องเงินอีกเลยซึ่งช่วยให้อาตมาภาพมีความสุขอันแท้จริง ง่า – เจริญพร อาตมาจำต้องปฏิเสธไม่อาจจะรับเงินพันบาทของคุณไว้ได้”

กิมหงวนยิ้มเล็กน้อย

“ถ้ายังงั้นผมขอถวายวัดครับหลวงพี่”

ท่านมหาชวนหัวเราะ

“อาตมาภาพยินดีรับไว้เพื่อบำรุงวัดตามความประสงค์ของคุณ” พุคจบท่านมหา ก็เอื้อมมือรับเงินพันบาทมาจากกิมหงวน

ต่อจากนั้น เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และคุณหญิงวาดก็บริจาค ทรัพย์บำรุงวัดอีกคนละ 1,000 บาท พล พัชรภรณ์ 500 บาท ดร.ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ 500 บาท และ เจ้าแก้ว 100 บาท

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ หันมามองคุณนิกรลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

“ว่ายังไถกร แถจะบริจาดเงินบำรุงวัดสักเท่าใด”

นิกรนึ่งคิด

“ผมกำลังคิดอยู่เดี๋ยวนี้อะแหละครับว่า ผมเองไมไครจะไค้ทำบุญสุนทานกับไคร เหมือนกับหนุ่ม ๆ สาว ๆ โดยมากในสมัยนี้ ที่เกือบจะหันหลังให้พระพุทธรศาสนา เอ ผมควรจะบำรุงวัดสักเท่าใดดีครับ”

เสีหงวนพุดโพลงขึ้นทันที

“จะต้อคิดเอาตะหวักตะบวยอะไรวะ ถวายวัดสักพันบาทก็แล้วกัน”

นายจอมทะเล้นทำตาปริบ ๆ

“เอา.....พันบาทก็พันบาท”

พุดจบเขาก็ลี้วงกระเป่ากางเกงหยิบซองธนบัตรออกมาแล้วก็มองดูหน้าเสีหงวน

“ขอขี้มตั้งค้กันสักพันเถอะวะ”

อาเสีหงวนแยกเขี้ยว

“ทำบุญเขาไมขี้มเงินกันหรือกอ้ายเวร”

“นำ – กันไมไค้เอาเงินติดตัวมา มีอยู่ในกระเป่านี้บาทเดียวเท่านั้น ขอขี้มก่อนเถอะวะ กลับไปถึถึงบ้านกันจะใช้ให้”

เสีหงวนหัวเราะของคณะพรรค 4 สหายตั้งขึ้นพร้อม ๆ กัน คุณหญิงวาดมองดูหลานชายของท่านอย่างเวทนา

“แกมาสุพรรณทั้งทีมีเงินติดตัวมาบาทเดียวเท่านั้นละหรือ อ้ายกร”

นิกรขี้มแห้ง ๆ

“มีมา 3 บาทครับ ซ้อปาท่องโก้ไปบาทหนึ่ง ฝรั่งเศสองอีกบาทหนึ่งเลยเหลือบาทเดียว แะะ แะะ”

แล้วนิกรก็หันมาขี้มให้อาเสีหงวน

“ขอขี้มพันบาทเถอะวะ”

กิมหงวนอดหัวเราะไมไค้

“ขอขี้มนะไค้ แต่ว่าต้อใช้ชะไว้วัย ฉันจำไค้ว่าแกขี้มเงินฉันไปหลายร้อยครั้งแล้วไมเคยใช้เลย”

พุดจบเสีหงวนก็ลี้วงกระเป่ากางเกงอีกข้างหนึ่งหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกเบือเริ่มออกมานับสงให้นิกรพันบาท

“เฮ้าเอาไป ทีหลังออกจากบ้านหัดพกเงินเสีหงวนบ้างซี”

นิกรขี้มแหะ ๆ สงเงินให้ท่านมหาชวน

“นี่ครับ หลวงพี่ ผมขอบริจาดเงินบำรุงวัด 1,000 บาท”

ท่านมหาลูกขึ้นเดินไปทางตู้หน้าพระประธาน ลักครูก็ถือสมุดปกแข็งเล่มหนึ่ง กลับมานั่งลงในระหว่างคณะพรรค 4 สหาย

“อาตมาภาพจำต้องขอให้พวกท่านลงนาม และจำนวนเงินที่บริจาคลงในสมุดเล่มนี้ ด้วย เพื่อความบริสุทธิ์ใจของอาตมาซึ่งเป็นผู้รักษาเงินบำรุงวัด เราจำเป็นต้องมีบัญชีแสดงการรับจ่ายโดยถูกต้อง และบัญชีนี้จะต้องให้หลวงพ่อดูเสมอ”

ต่างคนต่างลงชื่อ และจำนวนเงินที่บริจาคลงในสมุดนั้น บรรดาพระภิกษุซึ่งนั่งอยู่ห่าง ๆ ต่างมองดูคณะพรรค 4 สหายอย่างชื่นชมในศรัทธาอันกล้าแข็ง โดยเฉพาะอาเสี้ยกิมหงวน ซึ่งบำรุงวัดถึง 3,000 บาท

เมื่อทุกคนลงนามเรียบร้อยแล้ว ท่านมหาชวนก็นำสมุดไปเก็บ ต่อจากนั้นคณะพรรค 4 สหายก็กราบพระประธาน และท่านมหาชวนด้วยจิตใจเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา

“ถ้ามีโอกาสว่างพวกเราจะมาที่วัดนี้อีกค่ะ”

คุณหญิงวาดพุดยิ้ม ๆ

“ดิฉันต้องกราบลาละค่ะ หนทางมันไกลมาก”

“เจริญพร ขอให้ทุกคนมีความสุขความเจริญเถิด”

ครั้นแล้วท่านมหาที่อุ้มหลวงพ่อก็เดินนำหน้าพาคณะพรรค 4 สหาย และพระภิกษุอีก 5 รูปออกไปจากโบสถ์

ที่สระน้ำข้างหอรบั้ง ท่านมหาชวนได้อุ้มหลวงพ่อดีกลงไปในสระนั้น มีเต่าและตะพานน้ำหลายตัวว่ายวนเวียนอยู่ไปมา หลวงพ่อดีกลงไปในน้ำแล้วดำหายไป

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กล่าวกับพรรคพวกของท่าน

“ไป – พวกเรา กลับกันเสียที เราจะได้ไปแวะเที่ยวเมืองสุพรรณกัน”

2 เจ้าคุณเดินนำหน้าพาคุณหญิงวาดกับพล, กิมหงวน และคร.ดิเรกกับเจ้าแห้วผ่านบริเวณวัดตรงไปยังเรือนต์ “นวลลออ” ซึ่งจอดเด่นอยู่ทางวัด กิมหงวนหันมาร้องเรียกนิกร

“เฮ้ย – ไม่ไปหรือะ”

นิกร โบกมือแล้วร้องตะโกนมา

“เดี๋ยว – เดี่ยวกันตามไป”

บรรดากะลาสี และพนักงานประจำเรือ “นวลลออ” ที่นั่งพักผ่อนอยู่ในบริเวณวัดแลเห็นพวกเจ้านายกลับมา เขาก็รีบพากันไปที่เรือโดยด่วน เพื่อประจำหน้าที่ของตน อาเสี้ย

กิมหงวนยกมือทำสวัสดีมองดูนายท้ายเรือของเขา

“เตรียมออกเรือไว้ พวกแกกินข้าวกินปลากันหรือยังละ”

ชายกลางคนมองดูเสี้ยหงวนอย่างเกรงกลัว และตอบอย่างนอบน้อม

“เรียบร้อยแล้วขอรับ”

คณะพรรค 4 สหายพากันลงไปในเรื่องยนต์ปีกนิกล้าใหญ่ พวกชาวบ้านหลายสิบคนต่างเข้ามาขึ้นรวมกลุ่มม่อกันอยู่ริมตลิ่ง ทุกคนรู้ว่าชาวพระนครกลุ่มนี้จะต้องเป็นผู้ที่มียศฐาบรรดาศักดิ์ และมีฐานะมั่งคั่ง

เรือ “นวลลออ”เตรียมพร้อมที่จะออกเดินทางได้แล้ว เสียงเครื่องยนต์ถูกสตาร์ทขึ้นเบา ๆ คุณหญิงวาดยืนอยู่บนคาค้ำเรือบ่นกระปอกระแปดที่นิกรมัวเพลินอยู่ที่สระน้ำ เสียงหงวนบอกนายท้ายเรือของเขาเรือ “นวลลออ”ให้ชักแตรเรียกนิกร

เสียงแตรลมดังกังวานกึกก้องแม่น้ำ นิกรวิ่งหน้าเรือตรงมาที่เรือ “นวลลออ” โดยเร็ว ในมือขวาของเขามีถุงกระดาษห่อหนึ่ง นายจอมทะเล้นแผ่นแผ่นวิ่งลงมาในเรือแล้วขึ้นบันไดไปบนคาค้ำยืมให้พรรคพวกของเขา

“มัวแต่ทำอะไรอยู่วะ” คุณหญิงดู “ประเดี๋ยวแม่ทิ้งไว้เสียที่นี้หอรอก”

นิกรหัวเราะ

“คุยกับท่านมหาเพลินไปครับ ทิ้งผมไว้ผมกลับเรือเปล่าได้ เรือเปล่าจากสุพรรณไปกรุงเทพ ฯ มีเดินเสมอ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ กล่าวถามนิกรเบา ๆ

“นั่นห่ออะไรวะ”

นายจอมทะเล้นรีบซ่อนไว้ข้างหลัง

“ของขวัญครับ หลวงพี่ท่านให้ผมเอาไว้เป็นที่ระลึกแห่งการมาเที่ยววัดบ้านไร่”

พลยืนอยู่ข้างหลังนิกร กระซอกถุงกระดาษเอามาเปิดออก แล้วเขาก็สะดุ้งเฮือกเมื่อแลเห็นเต้าตัวหนึ่งอยู่ในถุงนี้

“เฮ้ย – เสือกเอาหลวงพ่อกันทำไม”

คุณหญิงวาดอ้าปากหาว ยกมือทาบอก

“ตายแล้วอายกร อนิจจังทุกขังเฮ้ย แกนี่ช่างไม่กลัวนรกเสียบ้างเลย เอาท่านมา

ทำไมหา ท่านเป็นสงฆ์องค์เจ้าท่านก็ต้องจำพรรษาอยู่ที่วัด”

นายจอมทะเล้นยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่ใช่หลวงพ่อกันครับ คนละตัว ผมเห็นว่าขนาดกำลังกินก็เลยขอท่านมหา มาตัวหนึ่ง”

คุณหญิงวาดกลืนน้ำลายเอือก เดินเข้ามาแย่งถุงกระดาษจากมือถลเปิดออกดู แล้วท่านก็ทำตาเขียวกับนิกร

“อายัญไร เอาไปกินเดี๋ยวนี้ ใจคอของแกนะจะกินได้ลงคอเขียวหรือ คนเขาสงสารเขาเอามาปล่อย แต่แกกลับจะเอาไปกิน”

นิกรหัวเราะ

“อายแห้วมันกระซิบบอกผมว่า แกงแบบแกกั้วใส่ลูกมะอึกนิดหน่อยกิน

อร่อยพิลึก”

เจ้าแห้วเขียนวาทไปหมดทั้งตัว

“ว่า – รับประทานผมพูดเปรย ๆ เท่านั้น รับประทานผมไม่ได้แนะนำให้ขโมยเต่า
ในวัดนี้ครับ”

คุณหญิงวาดเดินเข้ามาส่งตุงให้เจ้าแห้ว แล้วก้มมือคบน้ำเจ้าแห้วเสียดังฉาด

“อ้ายระยำ เอาไปปล่อยที่สระเตี้ยนี้ โธ่ - ประเดี้ยวแม่ถืบตกแม่น้ำเลย ของอื่น
ถมไปไม่กินจำเพาะเจาะจงจะกินเต่า เร้ว – เอาไปกิน”

เจ้าแห้วทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ รีบเดินลงไปข้างล่างทันที คุณหญิงวาดคำ
พึมพำ ใน 5 นาทีนั้นเองเจ้าแห้วก็กลับมาที่เรือ ใบหน้าของเจ้าแห้วบอกบุญไม่รับ

“นวลล่อ” อ่าลาวัดบ้านไร่แล้ว เดินทางบ้ายหน้าไปยังจังหวัดสุพรรณบุรี คณะ
พรรค 4 สหายนั่งรวมกลุ่มกันอยู่ที่ศาลาฟ้าหวั้เรือ วิพากษ์วิจารณ์กันถึงหลวงพ่อตลอดเวลา

จบบริบูรณ์